

► **Guerra bruta a Kurdistan**
Roda el món // Pàgina 18
Un sanguinari atemptat a Amed, capital del Kurdistan sota administració turca, ha destapat la voluntat de l'extrema dreta turca en fer fracassar la proposta de pau de la guerrilla kurda.

► **Salvem Lloret Verd**
Què es cou // Pàgina 23
SOS Lloret ha endegat una nova campanya per evitar la construcció de més de mil habitatges a una zona boscosa. L'associació considera que es destruiria un paratge amb un alt valor ambiental.

► **Festival Cinema Polític**
Expressions // Pàgina 24
La 2a edició del certamen, que se celebrarà a Barcelona a partir del 26 de setembre, està dedicada a la producció cinematogràfica de Polònia, amb una menció especial al director Iwstán Szabó

directa

setmanari de comunicació

núm. 18 // 20 de setembre de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Immobiliàries posen peatge a la vivenda dels immigrants

» Així està el pati // Pàgina 11

LA DIRECTA CONSTATA A GIRONA LA DISCRIMINACIÓ QUE S'EFFECTUA DE FORMA SISTEMÀTICA

Montilla, 1974: "Jo no em moc per delinqüents". Això és el que va dir el màxim dirigent del PSC i candidat a la Presidència de la Generalitat a l'assemblea d'estudiants del seu institut de Cornellà, quan es discutien les mobilitzacions en protesta a la imminent execució de Salvador Puig Antich. Avui, però, es fa la foto a la gal·la d'inauguració de la pel·lícula.

» Opinió // Pàgina 7

Els mossos detenen deu persones i desallotgen dos edificis sense mostrar cap ordre judicial

Dissabte 16 de setembre l'Assemblea per l'Habitatge Digne de Nou Barris participava d'una acció d'entrada, neteja i rehabilitació d'una finca abandonada situada a la carretera Alta de Roquetes. Diverses dotacions de Mossos d'Esquadra van assaltar la casa

a mig matí sense ni tan sols mostrar una ordre judicial. Sis persones van ser detingudes i tancades durant 24 hores als calabossos. El 18 de setembre es repetia la història a una finca buida propietat d'una immobiliària al carrer Castillejos núm. 216. Quatre persones

van ser detingudes, colpejades i emmanillades. Van quedar en llibertat al vespre. La policia catalana també va intentar desallotjar la sala Bahía de Sants, okupada des de fa 3 mesos. Van identificar vuit persones i van marxar.

» Així està el pati // Pàgina 13

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

La lluita per l'Empordà s'estén al nord i al sud del Montgrí

A inicis de l'any 2002 es va començar a organitzar la lluita en defensa de l'Alt Empordà a través de l'entitat Salvem l'Empordà. Darrera d'aquest nom tan definitori es troba la necessitat de front comú de col·lectius i plataformes locals apareguts arreu del territori. Els últims mesos la coordinació comarcal també està arribant al Baix Empordà. Un dels punts de la lluita ha estat l'aprovació d'un Pla director que posés punt i final al creixement urbanístic descontrolat. El Departament de Política Territorial comandat per Joaquim Nadal no ha facilitat aquest procés per aturar la construcció.

Aquesta setmana, Núria Vidal, membre d'Ecologistes en Acció i gran coneixadora del territori, elabora una anàlisi de situació per a DIRECTA. Els nous vials, variants i carreteres, la contaminació de l'aigua, la destrucció de les cales verges, les requalificacions urbanístiques per a permetre noves urbanitzacions i la venda de sòl municipal, són alguns dels objectius de la lluita del moviment ecologista i les entitats locals en defensa del territori. Un dels principals obstacles per la preservació és la perspectiva inversora i de negoci que alguns empordanesos tenen de la comarca on viuen.

» Així està el pati // Pàgina 16

"Estem molt més perseguits i ens posen multes de fins a 700 euros"

Ara fa 8 mesos va entrar en vigor la nova ordenança del civisme de l'Ajuntament de Barcelona. Durant tot aquest període hem vist com els indigents eren escombrats de moltes places i carrers del centre de la ciutat. Han aparegut noves modalitats de

sense sostre instal·lats als terrats dels edificis. Els i les patinadores han estat un altre dels col·lectius afectats per les prohibicions i limitacions a l'espai públic. En aquesta edició entrevistem un dels *skaters* que va lluitar contra l'ordenança.

Editorial

Al llarg de la darrera dècada s'han superat tots els rècords històrics en la construcció d'habitatges a l'Estat espanyol: el 2005 es construïren 800.000 habitatges i es calcula que quan acabi aquest 2006 se n'hauran construït més de 700.000. Aquest increment de l'oferta no ha significat cap mena de reducció en el preu, ja que l'economia especulativa creix quan pugen els preus. Al contrari del que profetitzaven els neoliberals, la liberalització absoluta del sòl ens ha dut a una situació del tot insostenible, a més, les administracions públiques no han tingut cap mena d'interès per arreglar aquesta situació; mentre el govern del PSOE ha fet una operació de maquillatge amb la creació del Ministerio de Vivienda, l'estat espanyol té el trist rècord de ser un dels estats amb menys habitatge de lloguer social de tot Europa (un 1% en front al 18% europeu).

Aquestes dades tenen com a tràgiques víctimes les capes de població més desfavorides econòmicament, i entre aquestes hi destaquen els ciutadans catalans d'origen estranger. Ciutadans explotats laboralment, marginats socialment, amb una carta de drets inferior a la resta de ciutadans i, a més, estafats pels grups immobiliaris i les entitats bancàries. Els ciutadans catalans d'origen immigrant són, també en el mercat immobiliari, consumidors permanentment estafats. El preu que paguen pel seu habitatge depèn del seu origen i no de l'estat de l'immoble, se'ls aboca a viure, en bastants casos, en infra-habitatges (garatges, soterranis...) i se'ls exclou directament de determinades zones de les ciutats, exclusió que no respon només a causes econòmiques sinó més aviat a la voluntat expressa dels propietaris de no tenir com a arrendataris a persones d'origen immigrant.

Pensem, doncs existim

Materials i consciències

✉ **Pau Llonch**
/directa@setmanaridirecta.info/

La pràctica totalitat dels nostres canals comunicatius, fins i tot els més personals, són plens de discursos revolucionaris molt durs. Molt. Les pràctiques polítiques, però, responen a impulsos tan primaris com anodins són les seves conseqüències, si més no fins ara i en la majoria dels casos.

Una conclusió així de pessimista segur que acompanya molts dels que amb els anys s'han anat desencantant de les nostres realitats organitzatives, tot i que molts d'ells ni tan sols hagin après a expressar-ho amb claredat als seus (ex?) companys de lluita. Parlo, és clar, de realitats organitzatives pretesament horitzontals, autònomes i rupturistes. Però també els que creuen que cal aportar tenacitat i no tanta duresa i superficialitat, alguns de nosaltres, comencem a parlar informalment en

termes de desmoralització. Molts exemples n'esbossen els motius.

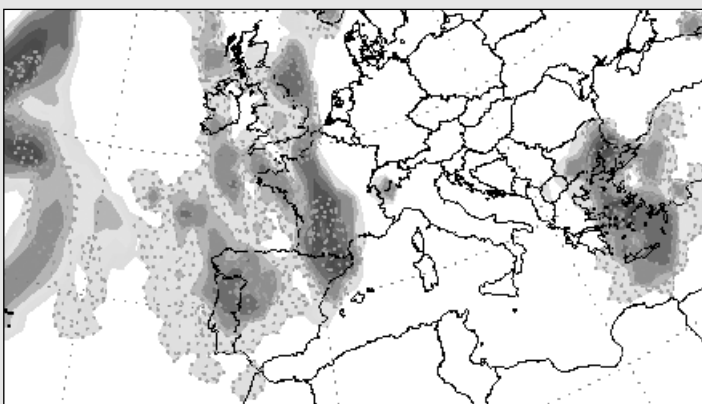
Tothom pot parlar vestint un discurs políticament correcte si se li pregunta per la seva posició respecte l'ús i l'abús de substàncies tòxiques. Però sembla que no vagi amb ells quan surten de festa, s'ho esnifen tot i s'hostien amb tot el què es mou.

Es posa de relleu la duresa en els discursos que acompanya la fragilitat en les pràctiques

Tothom sap que la guspira que ho pren tot neix espontàniament en les contradiccions del treball amb la gent que no pensa com

nosaltres, ni milita amb nosaltres, però que identifiquem amb el subiecte revolucionari que volem "salvar". Però comencen els cursos polítics fent el mateix que altres han fet des de principis dels noranta i que els ha portat a retirar-se.

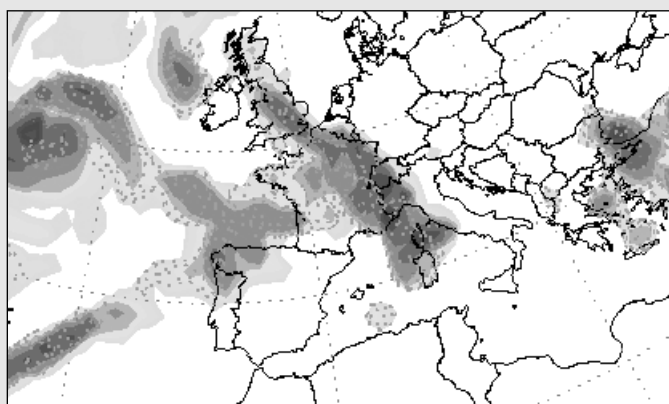
Mil exemples més posen de relleu la duresa en els discursos que acompanya la fragilitat en les pràctiques. Som fets de diamant: és el material més dur, indeformable, i estanc, com ho són superficialment els militants que estem construint al voltant de la superestructura ideològica capitalista. Però és fràgil i per això ha de romandre quiet. Si es mou massa, pot caure, i si cau, de ben segur que es trenca. També és el material més fràgil. Que arribi un terratrèmol de tenacitat que faci caure aquests revolucionaris-de-pa-sucats-amb-oli i es trenquin en mil bocins potser depèn només de la quantitat de "tous" que sapiguem arreplegar a les nostres files.

Diumenge a migdia les pluges seran molt intenses, especialment al nord de Catalunya.

Encara més pluja

Després de l'episodi de pluges més important dels últims dos anys, amb quantitats que van oscil·lar entre els 100 i els 300 litres en tot l'episodi, tornen més pluges. Entre divendres a la nit i diumenge a mitja tarda les tempestes fortes o molt fortes s'estendran per la costa i el prelitoral. Al Pirineu seran especialment intenses. Dilluns i dimarts els cels s'aclariran i sortirà el sol.

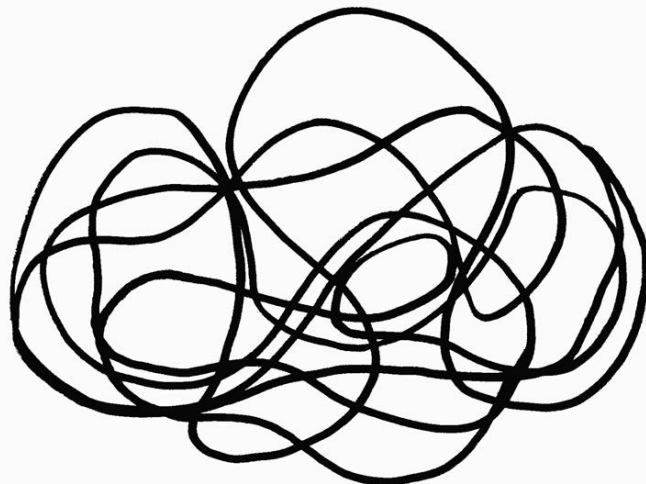
Dilluns els vents de mestral i ponent esvairà la nuvolositat i farà sortir el sol.

Com s'ha fet?

Les properes setmanes, les lectores més observadores advertiran alguns canvis relacionats amb l'edició gràfica del setmanari. A l'assemblea del col·lectiu editorial, que es fa un cop al mes per debatre sobre qüestions alienes a les immediatesses setmanals, s'han acordat alguns petits canvis respecte les característiques actuals. En línies generals, hi haurà més diversitat de tamany de fotografies i es procurarà que aquest tamany vagi en relació a la seva qualitat i al seu valor informatiu. Fruit d'aquest debat, la portada d'aquest número trenca amb la rigidesa anterior de les portades de DIRECTA, on només apareixia una fotografia.

A banda d'aquestes qüestions, tornem a parlar dels enviaments del setmanari a les persones que estan subscrites, donades les nombroses trucades que ens advertien de retards. Recentment, els sindicats de Correus han fet pública l'acumulació de cartes a les oficines, en especial de l'Hospitalet de Llobregat, on tenim la nostra seu. Lamentem aquest fet però no podem més que queixar-nos del mal funcionament d'un servei públic que progressivament estan privatitzant.

El racó il·lustrat

Franchu

la merdè 06
Cada any la fem més grossa

Ajuntament de Barcelona

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa i Jesús Hita

REDACCIÓ

De dalt a baix: Núria Vidal
Impressions: Mariona Ortiz i Laia Alsina

Així està el pati: Jesús Rodríguez
Roda el món: Guillem Sánchez
Observatori dels mitjans: Pau Cortina
Espais emergents: Enric Borràs i Francesc Richart

Què es cou: Gemma Garcia

Expressions: Roger Palà

La graella: Berta Alarcó

FOTOGRAFIA

Jose Expósito,
Pau Coll, Edu Bayer

IL·LUSTRACIÓ

Franchu Llopis
PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Joan Andreu Moll i

Xavier Camós

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigo

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 19

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

 -Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

 -No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

 -Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» Durant els anys de dictadura quan s'observava un nyap en el territori, era habitual escoltar o pensar: "ja se sap, en l'època franquista no hi ha cap planificació urbanística i els amics del règim fan el que volen per enriquir-se" _

» Cap administració posa fre a tant desgavell urbanístic i una immensa part de la ciutadania no es beneficia ni tan sols per a cobrir una necessitat tant bàsica com l'habitatge tal i com demostren els moviments de joves per un habitatge digne i el moviment okupa, entre d'altres _

L'EMPORDÀ // LLUITA CONTRA LA ESPECULACIÓ I EN DEFENSA DEL PATRIMONI NATURAL

Què passa a l'Empordà?

Desenes de col·lectius i plataformes s'articulen arreu del territori per aturar la construcció d'urbanitzacions i noves carreteres. Volen l'aprovació del Pla Director

Panoràmica de la nova variant de Palafrugell a l'alçada de Mont-Ras

Edu Bayer

👁 Núria Vidal
/rupia@menta.net/

Des de fa uns anys plataformes, coordinadores, associacions veïnals, ateneus, nous moviments socials arrelats al territori i accions de tota mena se succeeixen dia a dia a l'Empordà, i en molts altres punts de comarques gironines, per a salvar el que ens queda de territori. Són aliances peculiars i d'enorme pluralitat: pagesos, artesans, joves, artistes, professionals de diferents branques, mestresses de casa..., tots plegats en contra de la destrucció del patrimoni natural i de l'enorme especulació que està marginant de manera perillosa una part important de la societat que no té coberts els seus drets bàsics d'habitatge i treball digne.

Diferents col·lectius des de 1996 s'han anat creant: Aritjol, de Palafrugell, Salvem el Crit, Salvem Castell, de Palamós, Salvem la Platja de Pals, Salvem Solius, Salvem Pedrinyà, de La Pera Pubol, PAAC (Plataforma Antiabocador de Cruïlles), Salvem Vilanera, de l'Escala, Salvem l'Empordà, que reuneix gent de diferents col·lectius sobretot de l'Alt Empordà, l'IAEDEN —Institució Altempordanesa per a la Defensa i Estudi de la Natura—, Esbornac, Plataforma veïnal de Castelló d'Empúries

contra el projecte de Marina residencial, Gent del Ter, de Torroella de Montgrí, SOS Empordanet, Assemblea de Pobles en Defensa del Territori, Associació de Merdisers (hortolans de Cabanes i Vilabertran), Associació de Naturalistes de Girona, Salvem Les Valls, Plataforma No a la MAT, Plataforma COPaTAV, de comarques gironines, POT (Plataforma d'oposició als transvasaments), etc.

*Pagesos,
artesans,
joves, artistes,
professionals
de diferents
branques,
mestresses
de casa..., tots
plegats en contra
de la destrucció
del patrimoni*

Des que el govern del PP va promulgar la llei del sòl de 1998, més coneguda com "la llei de tot urbanitzable", no ha parat d'augmentar el preu del sòl rústic per

la seva potencial edificabilitat, fins i tot, en els espais més protegits. I les activitats agrícoles i ramaderes que amb la política de la PAC —Política Agrària Comunitària— tenien ja moltes dificultats per subsistir, tret d'aquelles que s'han reconvertit en el sector dels productes transgènics abundants a l'Empordà o de les grans explotacions porcínes que ens han deixat sense aigua potable, la resta de la pagesia, poc a poc està abandonant els conreus atrets per les sucoses plusvàlues urbanístiques potencials dels seus camps o reciclant-se a treballar en altres sectors.

La política de la, com anomena Greenpeace molt encertadament, "destrucció a tota costa" en el seu informe anual (*El País*, 5/07/2006), potencia la construcció de 1,5 milions de nous habitatges a la costa: València, Múrcia, Andalusia, Galícia, a més de les noves urbanitzacions i infraestructures de les illes Balears o Canàries. Nous ports esportius o ampliació dels ja existents, urbanitzacions a zones d'interès natural o protegides, més camps de golf en sòl de gran valor agrícola malgrat la manca d'aigua, ocupació de terrenys guanyats al mar amb parcs d'oci o centres comercials tot i sabent la fragilitat del Mediterrani, immens

poder dels promotors immobiliaris, total desregularització urbanística, blanqueig de diners, corrupció política, *marbellatització* i subordinació dels interessos i serveis públics a interessos privats i privatitzats.

*Cases buides
pendents
d'especulació
quan sigui
el moment,
inversions
estrangeres per
a blanquejar
diners, compra
i venda amb
beneficis
immediats*

Malgrat l'enorme flux d'inversions locals i estrangeres per a urbanitzar el territori i els guanys per part d'unes quantes empreses constructores i promotores immobiliàries, bancs i caixes d'estalvi locals o autonòmiques, capitals financers i especulatius que no es

veuen restringits ni aturats per cap normativa, malgrat tots els calés que circulen, el preu per un habitatge significa, per a una família, una mitjana del 41% de la seva renda amb dos salaris, i alguns joves estan signant hipoteques a 50 anys vista (*El País Semanal*, 17/09/2006).

Tot i tenir la Península el rècord a la Unió Europea de més habitatges per 1.000 habitants, tot i que el sector de la construcció ha crescut el 2005 a un ritme molt superior que al dels darrers cinc anys (*El tsunami urbanizador español y mundial*, Ramón Fernández Durán, Virus Editorial, 2006), les necessitats socials més bàsiques de sostre per a la gent jove, famílies amb rendes baixes, nous treballadors immigrants, famílies procedents del món agrari, treballadors amb contractes precaris, queden molt lluny de ser cobertes o suposen un endeutament de per vida que no se sap com pot evolucionar quan esclati la "bombolla immobiliària". ¿On van a parar, doncs, tanta construcció, segones residències (ara també terceres residències: mar i muntanya), cases buides pendents d'especulació quan sigui el moment, inversions estrangeres per a blanquejar diners, compra i venda amb beneficis immediats sense perspectives de futur...? 🗞

» “Si en època dels romans un esquirol podia creuar la Península Ibèrica saltant d'alzinar a alzinar, ara podria fer-ho saltant de grua a grua” —

DIUMENGE 24 DE SETEMBRE

12H. MANIFESTACIÓ EN CONTRA L'ANELLA DE LES GAVARRES-

(autovia que envolta el massís i destrueix gran part del Baix Empordà).

Trobada al bar “M'hi paro” de Llofríu – Carretera de La Bisbal a Palafrugell

Hi esteu totes i tots benvinguts

L'EMPORDÀ // LLUITA CONTRA LA ESPECULACIÓ I EN DEFENSA DEL PATRIMONI NATURAL

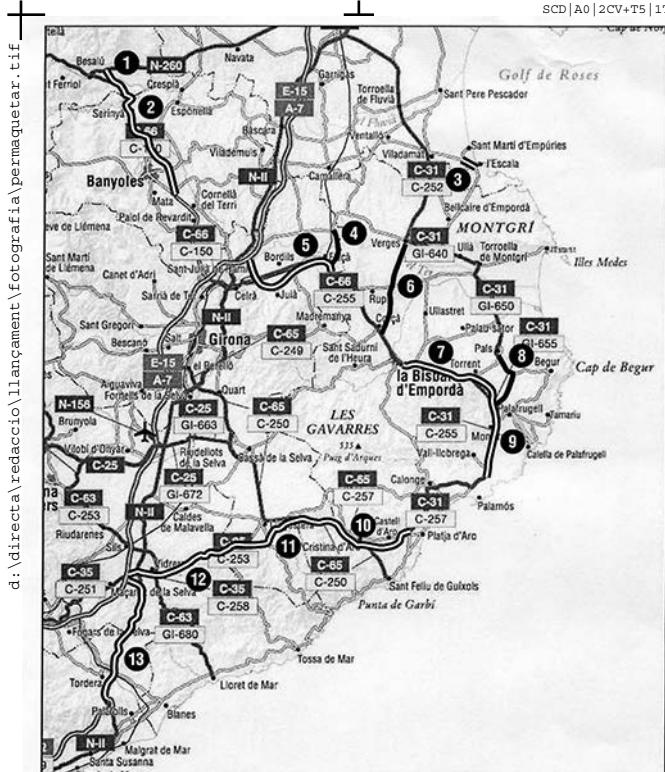
De les Alberes a les Gavarres, una extensa plana i litoral a protegir

Núria Vidal
/rupia@menta.net/

Ara, a Catalunya, després de depredar la Costa Daurada del litoral tarragoní, després del procés del nou Eixample de Barcelona fins el quart cinturó, toca “fer córrer els diners” per aquell sòl que ens quedava, l'Empordà, la Garrotxa, la plana de Lleida, els Pirineus, les àrees amb pendents, els camps de conreu. Perquè el negoci no decaigui, ara és l'hora d'urbanitzar el camp, les zones que pel seu difícil accés, per la seva extraordinària bellesa, per la seva cultura agrícola o per les arrelades tradicions de conservació encara no havien estat massa malmes. Quan es tracta de diner fàcil, tan se val que això hipotequi la producció agrària, destrueixi el paisatge, dilapidi els recursos naturals. “Pa per avui, gana per demà” però, els que en treuen profit econòmic o polític fan orelles sordes i ulls cecs a les evidències d'aquesta.

Quan es tracta de diner fàcil, tant se val que això hipotequi la producció agrària, destrueixi el paisatge, dilapidi els recursos naturals

La cultura de l'especulació ha penetrat a fons també en els àmbits rurals i són molts els que directament o indirecta es beneficien temporalment de les engrunes d'aquest procés ràpid i incontrolat de construcció-destrucció del territori: pàgesos que malvenen els seus masos i les seves terres agrícoles fruit de l'esforç de moltes generacions; treballadors procedents de sectors productius que han vist tancar les fàbriques, desplaçades a altres països, i que han estat obligats a reciclar-se en la construcció o els serveis; immigrants que treballen a 3 i 4 euros la hora per a sobreviure i enviar algun diner al seu país; botiguers que valentament resisteixen

1. Connexió entre C-66 i N-260 ("variant de Besalú"). Clau VG-00032. (DOGC 3895): en projecte
2. Desdoblament C-66 tram Banyoles - Besalú. Clau DG-03001. (DOGC 3845): aprovat
3. Desdoblament GI-623 tram Sant Martí d'Empúries - L'Escaló. Clau MG-01037. (DOGC 3987): en projecte
4. Connexió entre C-66 i GI-633, Plaça - Sant Jordi Desvalls (nova C-850). Clau NG-01004. (DOGC 3653): aprovat
5. Desdoblament C-66 tram Celrà - Plaça ("variant de Bordils"). Clau VG-00171. (DOGC 3999): en projecte
6. "Millora" C-252 tram Corçà - Verges. Clau AG-99232-C1: aprovat
7. Desdoblament C-66 tram Palafrugell - Forallac. Clau DG-03127. (DOGC 3997): en projecte
8. "Millora" C-31 tram Palafrugell - Pals. Clau DG-03127. (DOGC 3997): en projecte
9. Desdoblament C-31 tram Palamós - Palafrugell. Clau DG-99060. (DOGC 3846): en projecte
10. Desdoblament C-31 tram Sta. Cristina - Castell-Platja d'Aro. Clau DG-99007.2. (DOGC 3993): aprovat
11. Desdoblament C-35 tram GI-681 - C-65 (Llagostera). Clau DG-99069.2. (DOGC 3823): aprovat
12. Desdoblament C-35 tram GI-681 - C-63 (Vidreres-Llagostera). Clau DG-99069.1. (DOGC 3823): aprovat
13. Connexió C-32 i A-7 (Palafrugell - Maçanet de la Selva)

davant dels grans centres comercials; gent que identifiquen progrés amb obres i totxanes, que pensen en el present i no estalvien pel futur...

Malgrat el fort moviment que s'està generant a l'Empordà i arreu (100.000 persones a Tenerife contra el superport de Granadilla, 50.000 al País Valencià amb la plataforma Compromís pel Territori, 30.000 signatures a Vigo contra el Pla d'ordenació urbanística), una gran part de la ciutadania encara es mostra indiferent davant d'aquesta bogeria urbanitzadora. I el que és pitjor, els ajuntaments amb dificultats financeres, sobretot des que el PP va fer desaparèixer l'IAE —impost d'activitats econòmiques— veuen els processos urbanitzadors com un mecanisme per eixugar els seus déficits, en el millor dels casos, això si directament o indirecta no entren a formar part del negoci de les immobiliàries que sempre estan a punt per festejar-los i obsequiar-los.

L'Empordà és comarca d'una enorme bellesa i varietat de paisatges des de les darreres formacions pirinenques en el massís

de l'Albera fins a les Gavarres, encara amb cales mig salvatges com el seu nom indica, Costa Brava; de no fàcil accés fins fa uns anys i de pobles petits d'interior d'estructura medieval enfeinats en la cultura agrícola, amb restes arqueològiques d'ibers, grecs, romans; aixopluc dels ramats de bestiar ovi i boví que a l'hivern baixen dels Pirineus; amb recs tradicionals que han fet de corredors biològics i conservació de biodiversitat; indústries de suro dels seus alzinars, arrossars a les planes al·luvials, bòbiles amb artesanía de ceràmica per la varietat de sòl argilós, enorme diversitat biològica pels aiguamolls d'alguns dels principals rius de la Catalunya interior: el Fluvià, La Muga, el Ter, el Daró; amb una sobirania alimentària envejable per la diversitat de productes d'horta, de secà, del bestiar que passeja pels carrers i genera botifarres, recuits, formatges; pobles mariners de “l'avi que va anar a Cuba” encara plens de pescadors, de conserves artesanes d'anxova, sardines fresques, cistelleria de jute, cànem, tèxtil

Les constructores més influents han licitat les obres

Obres a la variant de Palafrugell a l'alçada de Mont-ras

de cotó, bressol de escriptors, polítics, artistes de fama internacional.

Ara, aquest Empordà, si no ens afanyem a defensar-lo, és a punt de desaparèixer, trinxat per autovies, ocupat per grues, concentrat en grans àrees metropolitanes

Encara hi ha cales mig salvatges com el seu nom indica, Costa Brava; de no fàcil accés fins fa uns anys i de pobles petits d'interior d'estructura medieval enfeinats en la cultura agrícola

entorn a les seves principals poblacions, amb continus urbans només trencats per gespes de golf, *pitch & puts*, complexos comercials i d'oci, polígons industrials, no productius, sinó distribuïdors del que arriba d'arreu amb camions d'alt tonatge per l'A7 o el eixos transversals.

I és que l'Empordà, a més de generar una important font de divises per part del turisme europeu que arriba tot l'any i que ara no para d'invertir i comprar, té un elevat interès estratègic pel seu emplaçament, sortida al nord-est de la Península que la comunica amb Europa, i per això junt amb la construcció de xalets, cases adossades, hotels de moltes estrelles, estan sobre la taula grans obres d'infraestructures: noves autovies, desdoblaments de carreteres, eixos transversals, TAV —Tren d'Alta Velocitat—, MAT —línia elèctrica de molt alta tensió des de França—, potencial transvasament de l'aigua del Roine amb els seus sediments que durant anys han acumulat radioactivitat i toxicitat de les centrals nuclears i empreses químiques de la conca del Rhône francès, xarxes de telecomunicació, ampliació de ports i aeroports. ☛

PER MÉS INFORMACIÓ:

Carpintero, Oscar "El metabolismo de la economía española. Recursos naturales y huella ecológica". Economía VS Naturaleza. Fundación César Manrique, 2005 | **Estevan, Antonio**: "La enfermedad del transporte" | **Fernández Durán, R.**: "El tsunami urbanizador español y mundial" – Ed. Virus 2006 | **Naredo, José Manuel**: "Dianóstico de la sostenibilidad: la especie humana como patología terrestre" | **Naredo, JM** "Los mitos inmobiliarios de nuestro tiempo" (La Vanguardia 20.11.2005) | **Recio, Albert**: "Barcelona en la lliga mundial. Infraestructures, esdeveniments i renovació urbana" Jornades d'Economia crítica. Març 2006

L'EMPORDÀ // LLUITA CONTRA LA ESPECULACIÓ I EN DEFENSA DEL PATRIMONI NATURAL

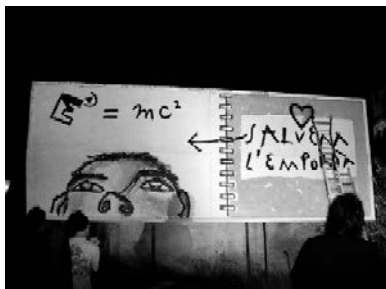
Els interessos d'alguns consistoris promouen la destrucció del medi

✉ Núria Vidal
/rupia@menta.net/

Des dels anys 90, quan a tota la Península s'inicien mesures liberalitzadores del sòl, eliminant restriccions a l'especulació "legalitzada", nombrosos col·lectius empordanesos comencen a reclamar amb força un Pla director del territori (PDT) que atengui les necessitats reals de la ciutadania i planifiqui de manera harmoniosa, preservant i protegint els valors mediambientals del territori, és a dir, el capital natura enfront del capital monetari i no basar el desenvolupament sostenible en un creixement quantitatiu sinó qualitatiu de millora del benestar i les relacions socials de la ciutadania.

*Alcaldes
i constructors
de la zona
demanaven, i
malauradament
segueixen
demanant, un
creixement
urbanístic sense
limitacions*

Així és com es va formar el juny de 2002 la plataforma Salvem l'Empordà que, des d'aleshores, no ha parat de reunir-se, presentar estudis i suggeriments sobre el territori, molt treballats sobre el primer esborrany del PDT, dialogar amb l'administració autonòmica, fer accions de tot tipus, demanant moratòries urbanístiques als municipis que corrien a elaborar POUM —plans d'ordenació urbanística municipal— abans que aquest Pla fos aprovat. Quan ja semblava que aquest document moriria en un calaix i la plataforma, una vegada més, per reivindicar-lo va organitzar un simbòlic enterrament amb lemes com "RIP al territori" "Ressuscitem el Pla director o l'Empordà morirà", dies després, el 16 de juny, com quasi sempre en època d'inici de vacances, que és quan la gent es dispersa, es va aprovar de forma inicial des del Departament de Política Territorial de la Generalitat l'esmentat Pla.

Diferents accions realitzades per la Plataforma Salvem l'Empordà

rar que a la Costa Brava encara hi havia lloc per a 100.000 cases ja aprovades i legalitzades a més de les que dona cabuda el projecte inicialment aprovat del Pla territorial. Per això no és d'estranyar que hagi estat el protagonista de la postal que s'ha fet arribar a 80.000 llars de l'Empordà aquest estiu en la campanya que estan desenvolupant els diferents col·lectius.

En definitiva davant els creixements desproporcionats i il·limitats, sacrificant sòl agrícola i forestal en un procés irreversible de degradació ambiental, sense tenir en compte ni la capacitat de càrrega del territori ni la disponibilitat dels recursos naturals o la petjada ecològica i social que generem amb, les entitats en defensa del territori demanen que s'aposti per un creixement qualitatiu amb l'únic objectiu de cobrir les necessitats bàsiques dels ciutadans que són finites, poques i quantificables, entre elles la d'una feina digna i un habitatge a preu accessible en funció del salari i un temps lliure per a les dones i homes per a gaudir del nostre petit país i les nostres relacions socials i amb la natura.

També la biodiversitat i les

*No fa cap falta
la línia de la
MAT, el que cal
és que l'estalvi
i l'eficiència
energètica vagi
acompanyat del
desenvolupament
d'energies
alternatives*

singularitats locals han de ser valorades i protegides per tant que la Natura tingui veu i vot en els plans territorials i aquests es facin a partir de l'anàlisi dels ecosistemes naturals i no d'altres interessos aliens.

Segons els col·lectius els tècnics i polítics haurien de ser receptius a aquesta demanda d'un país endreçat al servei de les persones que hi vivim. ☺

Amb molta decepció, totes aquelles persones i associacions que han treballat pel Pla, han trobat en aquest document, malgrat la introducció, amb una filosofia i anàlisi del territori bastant acurat, i en la que es fixen com a objectius limitar la construcció de segones residències i protegir el paisatge com a factor d'identitat de la comarca, notòries contradiccions en les seves conclusions. La normativa urbanística obeeix a les nombroses al·legacions d'alcaldes i constructors de la zona, que demanaven, i malauradament segueixen demanant, un creixement urbanístic sense limitacions; el Pla permet, amb l'ambigüitat normativa i les nombroses excepcions permissives, i tot i fixar unes estratègies de creixement municipal, precisament el contrari del que desitjaven les entitats locals quan reclamaven un Pla Territorial, un creixement desproporcionat i il·limitat, unes infraestructures basades en el transport de mercaderies per

carretera, transport privat sense perspectives de transport públic i col·lectiu de cap mena per accedir a les àrees bàsiques de salut, hospital comarcal, instituts de batxillerat, Universitat de Girona, una manca de definició de molts altres temes bàsics pel territori que deixa en mans de plans sectorials com els residus: abocadors, plantes de tractament i reciclatge, abastament d'aigua, explotacions mineres: pedreres i sorres.

Així mateix, particularment preocupants són les insinuacions en el pla territorial de noves actuacions per augmentar l'oferta d'aigua amb obres i transvasaments del riu Ter des de l'embassament de Pasteral fins al Consorci de Costa Brava i mancomunitat de Pals-Palafrugell-Begur i Torrent, contradient les manifestacions de tots els partits catalans davant el PHN i el transvasament de l'Ebre on s'apostava per "una nova cultura de l'aigua" amb contenció de la demanada o les declaracions del

Sr. Duran Lleida a la comunitat de regants tornant a prometre el transvasament del Roine.

A l'Empordà no fa falta més aigua, el que calen són polítiques preventives de protecció dels recursos hídrics i molt especialment de les aigües subterrànies avui contaminades per manca de control i permissivitat, cal una política de bon manteniment de les xarxes d'abastament per on s'escolen avui quantitats que en alguns punts superen el 20% del cabals transportats, de contenció de la demanda i molt especialment de les granges de porcs, camps de golf i altres activitats malbaratadores d'aigua.

A l'Empordà no li fa cap falta cap línia de MAT, el que li cal és que l'estalvi i l'eficiència energètica junt amb el desenvolupament d'energies alternatives sigui pres de manera seriosa.

Paral·lelament a l'exposició al públic del nou PDT de l'Empordà, el conseller Nadal, contradient qualsevol estudi tècnic va decla-

Impressions

Joan Julivert. Periodista

/opinio@setmanaridirecta.info/

Votar, de dret inalienable a dret amb barreres

Aquest ha estat sens dubte l'estiu dels *cayucos* i, com ja ve sent habitual els últims estius, tornem amb la immigració en el primer pla de l'actualitat. Milers de persones, segons xifres oficials unes 18.000, han desembarcat a les costes espanyoles en el que portem d'any. Una xifra ínfima si la comparem amb els centenars de milers que cada mes travessen les fronteres per carretera o via aèria.

Un problema que s'arrossega des de fa anys i que demostra que a les víctimes de la misèria i el totalitarisme no hi ha res que les aturi. És per això que per més maniobres de distracció de l'opinió pública que es facin, no

hi ha cap fórmula màgica per aturar aquest degoteig constant. Ni bloqueigs fronterers, ni regularitzacions limitades ni promeses d'ajudes a països on els principals beneficiaris de l'altruisme benpensant occidental són unes oligarquies molt ben assentades.

Per això des d'aquí, i tenint en compte que el flux és inevitable, en part per què aquest és el preu d'haver passat del món pobre al món ric, seria més efectiu que els polítics en comptes de mirar més enllà de les fronteres miressin endins. Com integrar i absorbir aquest volum de nous ciutadans hauria de ser el repte, i no per solidaritat només, també per què és fàcil que si no busquem les solucions avui, demà tinguem a les nostres ciutats autèntiques bombes de relotgeria social.

En aquest context, també aquest estiu, l'espiral demagògica de la permanent precampaña política ha portat diversos dirigents polítics a parlar del vot de l'immigrant com una eina d'integració. Un debat que ha generat tot tipus de reaccions, però me'n quedo amb una per tramposa. Un dels "intel·lectuals" de l'independència institucional del país s'ha mostrat contrari d'entrada a aquest dret pels immigrants. Argumenta, més o menys i en síntesi, que és una temeritat donar als estrangers un dret que als seus països no tenen. Afegeix que aquestes persones no tenen prou cultura democràtica per exercir-lo i remata dient que en primer lloc han de saber els valors del país que els acull. Per acabar-ho d'adobar manifesta

una tesi ben curiosa: que si se'ls donés el dret de vot pel fet de pagar uns impostos es reduiria la democràcia a mercadeig, i que pels diners que paguen ja tenen uns serveis sanitaris, d'educació i socials.

Fantàstic, i això no és mercadeig? Ells paguen i tenen uns serveis dels quals, per cert, no n'han pogut ni tan sols decidir com es presten i en quin llistat de prioritats estan, just l'essència de la democràcia. En les democràcies occidentals una de les funcions principals és que els ciutadans elegeixen els representants que redistribuiran i gestionaran el diner que tots hem consensuat a deixar. Però seguim desgranant l'argumentació. Resulta que com que no

tenen tradició democràtica als seus països no poden votar, just el que van fer milions d'espanyols el 1978 procedents d'una cultura no precisament democràtica. No serà que en part la fugida d'aquestes persones es fa perquè senten que en els seus països no se'ls respecten els drets? És que durant el franquisme no hi va haver una emigració conscient dels seus drets? És que per ser conscient dels valors democràtics cal ser educat en democràcia? Potser l'il·lustre filòsof català, educat, per cert, en ple franquisme, oblida que els drets estan concebuts com a inalienables i universals, perquè s'entén que tothom, sigui de l'origen que sigui, sap perfectament el que

són els seus drets individuals i per empatia sap quin són els dels altres.

Potser tem que la democràcia doni vot a persones que, per exemple, vulguin sotmetre la dona. Senzillament això no pot ser, perquè en un Estat de dret, i aquest és el seu secret, la llibertat és un bé molt preuat que persegueix aquells que no la respecten. Mai *a priori*, perquè sinó es vulneraria la presumpció d'innocència. Just el que proposa aquest "demòcrata": vulnerar un dret individual per si de cas. No sé qui té més cultura democràtica, si qui feia aquesta desencertada reflexió, o aquells que fugen dels règims totalitaris que els han deixat en la misèria.

Seria més efectiu que els polítics en comptes de mirar més enllà de les fronteres miressin endins. Com integrar i absorbir aquest volum de nous ciutadans hauria de ser el repte

Marc Martí. Sociòleg

/opinio@setmanaridirecta.info/

Es lloga habitació

Estic fent caixes per marxar. Deixaré enrere els veïns, transeünts, obrers, escombriaires, *siniestros*, botiguers, *guiris* i altra fauna del carrer Tallers que m'he passat llargues estones observant des del balcó. Com sabeu (qui no hi ha anat a fer una birra, a comprar uns cd o una entrada?), el carrer Tallers està situat gairebé en el límit nord del Raval. Ben a prop del CCCB i del MACBA, fent de connector entre la plaça Universitat i les Rambles. Fa pocs dies, aprofitant la inauguració d'un nou hotel de luxe, l'Ajuntament ha tingut el detall de renovar tota la il·luminació, treure les jardineres de davant de casa i posar-les a l'entrada de

l'hotel. Tallers es troba a la part "privilegiada" del barri per on han crescut com bolets nous equipaments (pocs cops per la gent que hi viu) com hotels, universitats, bars, restaurants i altres botigues *fashion*, amb joves cambrers i depenents *fashion* amb una vida igual d'incerta que la meua. Però del que m'agradaria parlar aquí és dels meus veïns i veïnes d'escala. La del primer segona, una iaia que viu sola sense aigua calenta per estalviar el butà o la del segon primera a la que fa poc la policia es va haver d'emportar una visita massa violenta. Recordaré durant bastant de temps els crits d'impotència de la del tercer segona,

Llogaters d'un propietari invisible, que mai li passaria pel cap llogar un pis d'aquests als seus fills

una dona amb dos fills petits. També haig d'incloure en la descripció els esporàdics en direcció del tercer primera, centre de distribució de principis actius i passius. I la dona de l'àtic de 80 anys, que també és qui fa de portera i de dona de la neteja d'un edifici de cinc pisos sense ascensor. Un adéu també pel Quico, personatge condemnat al Xino, pis del qual m'he quedat amb les ganes d'explorar. Tots ells són llogaters d'un propietari invisible, que mai li passaria pel cap llogar un pis d'aquests als seus fills. Potser llavors pensaria en arreglar les finestres trencades, passar una mà de pintura a les parets grises, pagar a la portera

perquè netegi durant l'agost (aquí ningú va de vacances) o canviar el pany de la porta del carrer. O pensant-ho més bé, potser millor que no se li passin pel cap grans idees, com han tingut altres, venent la finca i els seus habitants a una immobiliària per a ser reformada i expulsats respectivament. I on anirien el Quico, la del primer segona o la portera? Ja té raó l'administrador que aquí tampoc s'està tan malament, el problema és que la gent no té cura per les coses col·lectives. O sigui que si algú està interessat es lloga amplia habitació en aquesta finca per 330 euros, despeses a part.

Higinia Roig. Membre de l'Assemblea d'Estudiants de Cornellà l'any 1974

/opinio@setmanaridirecta.info/

Salvador, la política i l'ànima del gestor

estrena de la pel·lícula *Salvador* que sobre la mort de Salvador Puig Antich acaba de presentar Manuel Hueriga, ha anat seguida d'una intensa polèmica amb crítiques de part de sectors llibertaris compromesos amb el moviment dels anys setanta. *Acostumats com estem a les relectures edulcorades de la història de part de sectors ideològics allunyats dels protagonistes, sorprenen determinades conversions de darrera hora.*

Caldrà que ens expliquem. L'any 1974 hi va haver diferents sensibilitats antifrancquistes,

A les assemblees de l'institut els de la CNT apostaven per la vida d'en Salvador i en Pepe els contestava que ell "no se movía por delincuentes"

mentre els uns lluitaven prioritàriament per la llibertat del líder de Comissions Obreres Marcelino Camacho, empresonat amb altres sindicalistes, els altres lluitàvem també contra la pena de mort del jove llibertari de 25 anys. Recordo encara la por que passava als 17 anys quan repartia fullets a la sortida dels instituts amb l'esperança d'aturar l'execució, l'emoció del picar de mans com a primer senyal a les mani-

festacions i les corredisses al Passeig de Gràcia quan sentíem les primeres sirenes de la policia. Recordo massa bé la sensació d'impotència aquell dos de març a les deu del matí en sentir les campanades del rellotge senyalant l'hora fatídica de l'execució assassina de Salvador Puig Antich. Aquella sensació et feria l'ànima i eres conscient de la premeditació d'aquella ferida, el franquisme era així de cruel.

No tothom compartia el mateix dolor ni de la mateixa manera. El MIL i Puig Antich atraven bancs per la causa i això no era ben vist per la gent que en diuen de bé, ni de dretes ni d'esquerres. Molta gent tancava les portes de les escales quan passava una manifestació i amb prou feines podies fugir de la pallissa de la policia quan t'encaçava. A les assemblees d'instituts i facultats els estu-

dients s'encrepaven en discussions sobre les prioritats de la lluita antifrancquista. No cal dir que els *psuqueros* només semblaven tenir ulls per en Marcelino, mentre que llibertaris, *troscos* i independents apostaven per la vida de Salvador.

A Cornellà, a l'institut del costat de la via del tren, l'únic institut públic de la zona on hi anaven els joves de l'Hospitalet i de Sant Joan Despí, també hi havia el jove Pepe Montilla que tot just tenia els 19 anys i en feia tres que havia arribat d'Iznájar.

El jove Pepe duia texans de pana apretats i una pinta a la butxaca del darrera. Li obrien les portes una noieta de cara granel·lada i un noi que coixejava i que mai no el deixaven, ell ja manava. Al Pepe li agradava King Crisom, un grup anglès que estava de moda, i lluitava per la llibertat d'en Marcelino. A les assemblees de l'institut els de la CNT apostaven per la vida de Salvador i en Pepe els contestava que ell "*no se movía por delincuentes*".

Ara que diuen que a Catalunya ens calen bons gestors administrant la política, ens cal recordar que *el dia que van matar en Salvador els psuqueros van anar a la festa de la revista Por Favor. Ara tots aniran a l'estrena de la pel·lícula amb l'úniforme d'antifrancquista de gala.*

Koordinadora d'Osona Kontra la Tortura i l'Explotació Laboral

/opinio@setmanaridirecta.info/

L'onze de setembre i la lluna

Es diu Rodrigo, té poc més de 20 anys i no pot veure la lluna des de cap racó de la seva cel·la, i així ho escriu a la seva mare. Jo l'entenc, perquè ja fa anys (des que un meu germà em va fer adonar que calia mirar amunt, de tant en tant) també tinc la lluna de referència. Avui és onze de setembre i la lluna es fa petita, cada dia serà més petita. I demà sortirà més tard... Avui és onze de setembre: diada nacional de Catalunya. I també a Xile és una data d'especial significació, ja que es commemora la resistència al cop d'Estat del general Pinochet l'11 de setembre de 1973.

I el Rodrigo, que va néixer de mare xilena, des la presó de la Trinitat, no veurà la lluna, ni les manifestacions on la seva foto no serà exposada, ni la seva llibertat demanada, malgrat que el cas dels tres presos del "4 de febrer" és ben conegut. És aquesta mena de coses, que em fan sentir incòmoda en algunes manifestacions d'avui: el partidisme i el fet que la gent d'altres cultures, en general, no hi és present, no els ho hem sabut explicar, no hem volgut o sabut reclamar els seus drets des de l'estelada. El dia 4 de febrer de 2006, Rodrigo havia estat detingut de matinada. També varen detenir Àlex Cisternas Amestica i Juan Daniel

Pinto, i encara són a la presó. Són de Lluny. També pateixen el racisme institucional. Estarien encara a la presó, si no fossin sud-americans? Tots tres eren al lloc equivocat en el moment equivocat: hi havia hagut una agressió a un policia, al carrer Sant Pere més Baix. Es va tirar una torratxa des de la casa, i el policia encara està en coma. Aquesta és la versió que va donar l'alcalde Clos. Els nois detinguts ni tan sols hi eren, van arribar més tard i eren al carrer. Però llavors l'al-

Els metges que han provat la innocència dels nois amb els seus informes pericials, ni tan sols han estat tinguts en compte per la jutgessa

calde i els mitjans de comunicació van canviar la versió: el policia hauria estat agredit per una pedra, tirada des del carrer. S'han fet rodes de premsa per exposar les irregularitats del procés i les anomalies de la intervenció policial. Els metges (catedràtics de medicina legal, de les seves universitats de Catalunya, especialistes en la matèria) que han provat la innocència dels nois amb els seus informes pericials,

ni tan sols han estat tinguts en compte per la jutgessa. Les valuoses proves que poguessin existir, al carrer, foren eliminades immediatament per ordre de la Guàrdia Urbana: varen fer entrar el personal de la neteja municipal abans d'arribar la policia científica, de manera que qualsevol resta de la torratxa amb plantes o altres vestigis varen desaparèixer. I ara, més de mig any més tard i després d'una vaga de fam

d'un mes, que també va fer la mare de l'Àlex, la Mariana, continuen a la presó. El Rodrigo encara no ha vist la lluna. I a les manifestacions d'avui, com que no se'ls considera presos polítics, com que no se'ls considera prou catalans, segurament tampoc no hi haurà pancartes demanant la seva llibertat. Nosaltres la demanem des d'aquí, almenys. I recordarem Rodrigo i els seus companys cada dia, cada lluna.

Navegant per la xarxa

Xarxes d'extrema dreta

Finalment ho hem aconseguit. Aquesta setmana no hem navegat per les webs de les forces policials... encara que no sabem si el nostre viatge per la xarxa és, en aquesta ocasió, gaire encoratjador.

Només cal fer un cop d'ull al sempre polèmic fòrum de periodistadigital.com per comprovar que les opinions d'algunes fan por. Molta por. I que acaben acostant-nos a alguns dels nostres "enemics". En fi, vosaltres jutjareu...

El punt de partida són les declaracions de ZP sobre l'extrema dreta i el PP. I les respostes arriben tant d'uns com dels altres (o potser són el mateix?). Haz, un personatge que en alguna ocasió ja ha aparegut en els nostres viatges per la xarxa dona el tret de sortida al debat amb contundència: "El morro que té Zapatero és per llogar-hi cadires. Ara es veu que tot el que no s'empassa la seva manipulada història d'Espanya és de l'extrema dreta... Com ho és qui vol saber la veritat sobre l'11M, o qui es qüestiona com va arribar al poder entre fum, gemecs i mort, o qui pensa que Espanya se'n omple per culpa de la seva política (...). Però no convenç ni als seus... Es veu que Felipe González va marxar a mitja conferència i sense aplaudir!". Gran pecat aquest de no aplaudir...

Aladroque51 es veu amb forces per donar una lliçó moral: "ZP vol posar la llavor de la zitzània i fer creure al poble crèdul que Rajoy és un extremista dolent i que el PP és hereu del feixisme. Zapatero és un fals immoral. Ja ha entrat en campanya perquè veu pròxima la seva fi. La bèstia està inquieta".

Arribats a aquest punt, un valent navegant s'atreveix a apuntar que comentaris com aquests són, precisament d'extrema dreta. Freedom li respon exaltat: "Tu deus ser com aquests brillants socialistes que s'asseuen a parlar amb ETA però no amb el PP perquè aquests últims són uns radicals." Abuelaroja contraataca: "És clar que ens podem assegurar a parlar amb el PP... però per a què? Per a res". Smith és qui pren la paraula a continuació amb la voluntat de "destapar" Abuelaroja: "El més còmode és que derogueu la Constitució, i demaneu als vostres amics d'Iran o Corea del Nord que us donin la seva Carta Magna. Que amb aquests sí que es pot parlar... I amb els seus pobles..." Freedom se solidaritza amb Smith i acaba conclouent: "Sí... És molt millor parlar amb demòcrates de tota la vida, lleugerament tacats de sang i vísceres com els terroristes d'ETA, de Hezbol·là o dictadors teocèntrics com l'antisemita iraniana a favor de la proliferació de les armes nuclears o els comandants Chávez i Castro. Heu perdut el nord".

Per si les mosques... seguirem navegant.

Millorar l'ensenyament secundari

Federació ASPEPC-SPS

El Departament d'Educació i alguns sindicats han fet pública la propera aplicació d'un paquet de mesures encaminat a millorar l'ensenyament secundari. Entre d'altres, destaca el titular segons el qual "el batxillerat podrà allargar-se fins a tres anys", a partir d'una proposta de FETE-UGT assumida pel Departament i els sindicats USTEC-STEs i CCOO. Davant d'un titular tan equivocat, la Federació de secundària ASPEPC-SPS vol deixar ben clars els següents extrems:

1. Durant el curs 2004-2005, ASPEPC va realitzar una campanya de recollida de signatures entre el professorat per reclamar un batxillerat de tres anys. Se'n van recollir més de 3.000.

2. Davant la indiferència general de la majoria de sindicats, i en alguns casos amb la seva oberta hostilitat, ASPEPC va comptar amb l'adhesió i col·laboració de l'Associació de Catedràtics —ACESC— i del sindicat SPS, aquest últim actualment a la Federació ASPEPC-SPS constituïda per ambdós sindicats.

3. La proposta assumida pel Departament a instàncies de FETE-UGT no solament no coincideix en res amb la nostra, sinó que considerem que es tracta d'un simple aparador propagandístic i demagògic de cara a les properes eleccions sindicals.

4. Ens trobem davant d'una mesura que no consisteix, ni de bon tros, en un batxillerat de tres anys, sinó simplement en permetre que un alumne pugui organitzar el currículum de dos anys en tres. Una opció que, tot sigui dit de passada, ja es dona de facto en certs casos.

5. Lamentem i deplorem la demagògia del Departament d'Educació i dels sindicats implicats. L'únic que s'està oferint és que un batxillerat de dos anys en pugui durar tres, mentre que la nostra proposta sempre ha estat la d'un batxillerat de tres anys, la qual cosa és substancialment diferent de la simple distribució d'un mateix currículum en dos o tres anys.

És possible un "gratuït" en català?

Marc Roca Verdaguer
Terrassa
(Vallès Occidental)

Actualment hi ha dos tipus de mitjans de comunicació que estan passant una etapa daurada: els digitals i

Una de lladres bons

Maria Sánchez
Abrera

No em podia estar d'anar a veure la pel·lícula *Salvador* després de la publicitat que m'envolta: a les marquesines del bus, als diaris i telenotícies, a Internet, als passadissos inserits a diaris gratuïts de temàtica cinematogràfica..., fins i tot les pàgines d'aquest setmanari se n'han fet ressò. Mai una pel·lícula, de la que ja coneixíem el final, va crear tanta expectativa. I ara que arriba l'estrena cal veure-la per opinar.

És un film molt ben fet, una història que camina, una fotografia impactant, personatges que desperten tendresa i simpatia (l'lastima de la veu en off, monòtona fins a la sacietat); una tragèdia en tota regla: l'heroi que lluita per uns ideals i que fins el darrer moment es manté sencer sabent que la mort, injusta, serà irreversible. Les llàgrimes cauen a dojo en la segona part, el director s'ha posat a tothom a la butxaca, fins i tot a les tietes que comentaven que alguns fets no s'explicaven tal com havien estat. Es permet, inclús, escenes enginyoses: el comentari entre els carcellers, mentre els detinguts de l'Assemblea de Catalunya entren a la Model, sobre el tracte que han de rebre, doncs algun dia seran els que manaran...

El cinema ja ho té això, per un moment, et fa oblidar la crua realitat. Però hi ha coses que, per dignitat, estem obligades a recordar: mai un militar, un policia, un carceller podran sentir-se commoguts per l'assassinat que ells mateixos emparen, això no cola.

Suposo que aquesta pel·lícula serà molt útil a les germanes Puig Antich a l'hora de la revisió del cas per part de la Sala Militar del Tribunal Suprem; només li demanaria al director Manuel Hueriga que s'interessés també per Jean-Marc Rouillon, que, 20 anys després, encara es podria a una presó de França per accions que, probablement, el seu company de lluita, Salva Puig Antich, també hagués subscrit de continuar amb vida.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info** o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

els diaris gratuïts. Em vull centrar en el segon cas, especialment preocupant per a l'Espai Català de Comunicació.

Primer van aparèixer dues multinacionals del sector amb *20 Minutos* i *Metro*. I els han seguit els últims temps els diaris *Qué!* i *ADN* (participada per Grupo Planeta, entre d'altres). No cal dir que en tots quatre hi predomina pràcticament al 100% la llengua castellana i, el què és pitjor —en uns casos més que en d'altres—, estan fets i pensats amb mentalitat espanyola (són castellanocèntrics, el seu punt de referència és Madrid).

Pel què fa als gratuïts en català, podríem dir que hi ha una multitud de premsa local —en molts casos, però, amb una visió espanyola de la informació—, amb un grup que sobresurt: el Grup 100 Comunicació, amb diaris com *Més Tarragona*, *Més Terrassa*, *Més Costa Daurada*, *Més Andorra*, etc...

Els grans grups comunicatius catalans —Godó (La

Vanguardia) i Zeta (*El Periódico*)— no van entrar en un primer moment en el món dels gratuïts, pensant-se que es tirarien pedres a la pròpia teulada. Però, un cop vist l'èxit de *20 Minutos* i *Metro*, no podien quedar-se enrere. Per la qual cosa, Godó va adquirir el 30% del diari *Qué!* (creat pel Grup Recoletos: *Marca*, *Expansión*, etc...) i, el Grup Zeta va adquirir el 20% de *20 Minutos* (propietat del grup noruec Schibsted). Per la seva banda, el diari *Metro* (d'un altre grup noruec), va estar a punt de ser parcialment absorbit per Vocento (ABC...) el juny de l'any passat, projecte que va ser avortat pels propis representants de *Metro*.

Quan parlem d'aquests quatre gratuïts esmentats, estem parlant de desenes de milers d'exemplars que passen de mà en mà entre la ciutadania amb gran facilitat i que produeixen uns negocis per publicitat multimilionaris. I, no es pot deixar de banda la gran capacitat que tenen aquests

mitjans per a crear opinió, una opinió que en moltes i moltes ocasions té en compte els interessos del país.

Per tot això, jo em pregunto: quan naixerà un gratuït pensat i escrit en català i de qualitat? És impossible? Ningú s'ho ha plantejat? Tenir gratuïts locals està molt bé, però crec que és imprescindible posar sobre la taula dels temes dels grups comunicatius catalans la creació d'un gratuït català amb visió de negoci i de país i, sense deixar de banda la qualitat. Ara bé, potser la creació d'un gratuït en català faria perdre posicions a diaris com *l'Avui* i *El Punt*? Bé, si és així, potser s'hauria de pensar dues vegades, però almenys crec que se n'hauria de parlar amb profunditat. Fins i tot, com a alternativa, es podria pensar en entrar dins l'accionariat de *Metro* que, pel què sembla, és el menys influenciat pels grups comunicatius esmentats.

Així està el pati

► Pàgina 10
La Plataforma per un Xúquer
Viu treu 3000 persones
als carrers d'Albalat de la
Ribera en defensa de la
fixació d'un cabal ecològic

► Pàgina 11
Un treball de camp a diferents
immobiliàries de Salt i Girona
constata la discriminació en el
dret a l'habitatge que pateixen
les persones immigrades

► Pàgina 13
Deu persones detingudes
i l'assalt policial a la sala Bahía
de Sants és el balanç de les
actuacions il·legals dels mossos
aquest cap de setmana

BAIX CAMP // ES CONSTITUEIX LA COORDINADORA ANTICEMENTIRI NUCLEAR DE CATALUNYA

L'energia nuclear passa factura amb la construcció del cementiri de residus

Joan Clos, el nou ministre d'Indústria, incentivarà amb diners i llocs de treball el municipi que vulgui acollir les deixalles de totes les centrals nuclears de l'Estat

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El secretari general d'Energia del Ministeri d'Indústria que comanda Joan Clos, ha remès una carta oberta a la majoria de consistoris dels municipis del Baix Camp i la Ribera d'Ebre. En aquesta missiva s'informa de l'obertura del termini de presentació de candidatures per acollir en el seu terme municipal el Magatzem Temporal Centralitzat. Es tracta de la primera infraestructura a gran escala on aniran a parar les deixalles de combustible contaminat i residus radioactius altament actius provinents de totes les centrals nuclears de l'Estat espanyol.

Els alcaldes de Tivissa i Móra la Nova han visitat un cementiri nuclear construït a Holanda

La instal·lació tindrà no menys de 25 hectàrees, 13 de les quals semisoterrades, la resta seran oficines del parc tecnològic i empresarial. La seva capacitat s'aproparà a les 6.300 tones de material. També s'hi traslladarà l'urani de la central Vandellòs I, que en el seu moment es va conduir fins a la ciutat francesa de La Hague, per tal de procedir al seu desmantellament. A partir de l'any 2010 cada dia de lloguer a França costarà 50.000 euros.

La reflexió

La solució als residus nuclears és només un pedaç

Daniel Gómez
(Associació per a l'Estudi
dels Recursos Energètics)

Quan la indústria nuclear, el govern i els tecnòcrates en general parlen d'un "Almacén Temporal Centralizado" per als residus nuclears d'alta activitat, estan reconeixent en realitat que hores d'ara, no tenen cap mena de idea del que faran amb aquests residus en el futur. D'aquí que el bategin amb l'adjectiu "temporal". La proposta del Ministerio de Indústria per trobar un emplaçament per a

aquesta instal·lació, posant la seva mirada primer en els terrenys propers a les actuals centrals demostra també que es busca la menor resistència, doncs des d'un punt de vista normatiu, seria molt més fàcil ubicar l'ATC a prop d'una central nuclear, a costa de incrementar el desequilibri del repartiment de la "carrega nuclear" de l'estat.

A casa nostra, això significa que cal tornar a mobilitzar-se per tal d'evitar que el magatzem pugui acabar augmentant el número d'instal·lacions nuclears a les comarques de Tarragona. La qües-

tió de l'ATC ens recorda els molts problemes no resolts de l'energia nuclear, i la necessitat de que finalment el govern compleixi la seva promesa d'abandonar aquesta opció, per perillosa, cara i inadequada per als reptes energètics que ja tenim molt a prop. Els residus nuclears no es poden fer desaparèixer, és un "regal" que deixarem a les generacions futures, per tant, alguna cosa hem de fer amb ells. Però el primer que cal fer és deixar d'augmentar la seva quantitat, tirant endavant un calendari en ferm de tancament de les nuclears.

el Baix Ebre i la Ribera d'Ebre. La Plataforma en Defensa de l'Ebre també ha manifestat la seva adhesió a la Coordinadora. El Gepec, Greenpeace, Ecologistes en Acció i el Grup de Científics i Tècnics per un Futur no Nuclear també hi fan pinya. La Secretaria General d'Energia, però, està contrarrestant la voluntat de la ciutadania amb atractives aportacions econòmiques pel municipi candidat. D'entrada hi haurà dos milions d'euros pel fet d'acceptar el projecte. A aquesta xifra s'hi hauran de sumar més de 24.000 euros per cada tona de residus que s'emmagatzemi, el que fa un total proper als 12 milions d'euros.

Les primeres actuacions

Des de la Coordinadora, presentada en públic a Reus el 20 de setembre, ja s'han traçat els objectius inicials. En primer lloc fer una intensa tasca d'informació a la població sobre els perjudicis mediambientals, socials i econòmics que comportaria la instal·lació del Magatzem Centralitzat de Residus Radiactius d'Alta Activitat. Volen cercar suports entre ajuntaments, consells comarcals, comerciants,

sindicats, empresaris, sector agropecuari, etc. El Ministeri està fent campanya també amb el suposat ganxo dels 300 llocs de treball que generarà la construcció del cementiri i els 110 treballadors especialitzats de les instal·lacions ja un cop en funcionament.

No hi ha solució

Segons les entitats opositores a l'energia nuclear, la búsqueda a la desesperada d'un indret on soterrar temporalment durant un període de 100 anys els residus altament radioactius, demostra que no hi ha solució davant el problema. La radiació que emeten aquestes deixalles es perllongarà durant desenes de milers d'anys i per tant qualsevol instal·lació o infraestructura construïda a l'actualitat es convertirà en un greu problema per a les generacions futures. Però en temps present consideren que el risc també és molt greu. Nombrosos informes apunten a un important increment dels càncers a les immediacions de centrals i cementiris nuclears. Un altre dels perills es troba en el transport i manipulació dels residus, qualsevol errada tècnica pot produir una catàstrofe. ☹

Torres de refrigeració d'una central nuclear a Praga

EL CAMP // MEDI AMBIENT

Repsol aboca hidrocarburs a les costes de Tarragona

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Segons ha denunciat l'entitat ecologista Gepec, l'empresa petroliera Repsol va abocar, a conseqüència de les fortes pluges, més de 20.000 litres de fuel a través del rack de canonades que transporta aquest producte des del moll fins a les instal·lacions de l'empresa, situades a la llera del riu Francolí. Denuncien que aquesta mena de contaminació és possible per la permisivitat del Departament de Medi Ambient, ja que no apliquen d'una forma estricta i rigorosa els criteris exigibles a una gran empresa com Repsol. Consideren que s'hauria de fer una substitució sistemàtica i immediata de totes les canalitzacions i infraestructures que presentessin un risc més que raonable d'accident o avaria. Des de l'empresa es va negar l'abocament i es van posar en contacte amb molts mitjans de comunicació perquè suprimissin el nom de Repsol de les seves cròniques. Fa anys que s'ha constatat un augment de contaminants a rius i rieres coincidint amb fortes pluges, doncs sembla que les empreses aprofiten l'augment dels cabals per diluir els productes contaminants d'una forma més discreta.

GIRONA // INFRAESTRUCTURES

200 veïns de Cervià de Ter fan el tercer tall de trànsit contra la MAT

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una tercera part de la població de Cervià de Ter va manifestar-se diumenge a la tarda en contra de la construcció de la nova línia elèctrica de 400.000 volts que ha d'alimentar la indústria turística de la Costa Brava. Prop de 200 persones van tallar la carretera Gi-633 durant dues hores. És la tercera vegada que realitzen el tall i el portaveu de No a la MAT, Marc València, assegura que "Cervià de Ter està totalment en contra de la línia elèctrica, però tampoc vol que es construeixi a cap altre municipi".

Cercavila reivindicativa a Vic
En motiu del Mercat de la Música Viva de Vic, la plataforma No a la MAT va organitzar una cercavila popular dissabte 16 de setembre. La trobada reivindicativa va començar a les 6 de la tarda a la Plaça del Carbó. Acompanyats de la Xaranga Jove, la cercavila va desfilar pel casc antic de Vic.

ALBALAT DE LA RIBERA // LLUITA PER A RECUPERAR UN RIU VALENCIÀ

La Plataforma Xúquer Viu exigeix la fixació d'un cabdal ecològic

Guillem Sànchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Conreus de regadiu intensius, turisme massificat, urbanisme depredador, desenes de camps de golf i, per acabar-ho d'adobar, es va arribar a projectar un transvasament d'aigua cap al riu Vinalopó, que va aconseguir aturar-se. Davant de tantes exigències, el Xúquer ha decidit dir prou, i el que era un riu de debò avui pràcticament no arriba a la desembocadura.

La mort de més de 10.000 peixos va desencadenar la protesta

I quan hi ha dies de sequera la cosa empitjora. La mort de 10.000 peixos a l'alçada d'Alzira va ser el detonant perquè la Plataforma Xúquer Viu es decidís a convocar una nova manifestació en protesta per la mort del riu i exigint cabdal ecològic per al riu, un ús sostenible de les seues aigües i aquífers i la participació de la ciutadania en les decisions que els afecten.

Més de 3.000 persones, segons els organitzadors, es van manifestar a Albalat de Ribera

L'acte es realitzà a Albalat de la Ribera (Ribera Baixa) dissabte 16 de setembre al migdia, i tot i estar "convocat en quatre dies", en paraules del portaveu de la plataforma, Paco Sanz, va reunir més de 3.000 persones segons la mateixa entitat. Les conseqüències de la falta d'aigua van, però, més enllà de la mort d'aquests peixos. La contaminació és tan gran que amenaça ja les aigües subterrànies, s'estenen les plagues

de la lletia d'aigua, una planta pròpia d'aigües estancades i hi ha zones on les pudors que provenen del riu són "insuportables" segons els veïns. L'alcalde d'Albalat, Joan Baptista, va advertir que la situació és tan greu que "podem passar d'un problema mediambiental a un problema sanitari".

Per a Xúquer Viu "s'ha d'elaborar un Pla de recuperació integral del Xúquer amb participació ciutadana", així com "canviar,

començant per la nostra pròpia comarca, l'actual model de creixement urbanístic incontrolat, decretant una moratòria urbanística i una nova legislació que regule l'ordenació del territori". Per a aquesta entitat el Xúquer és un referent central de la identitat, cultura i manera de viure dels i les valencianes. I per a entendre-ho sols s'ha de saber que per aquest lliç baix la meitat de l'aigua del País Valencià.Ⓣ

EL MARESME // DEFENSA DE LA CONCA DE SOBIRANS

Salvem la Riera impugnarà el referèndum d'Arenys de Munt que consideren il·legal

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Ajuntament d'Arenys de Munt va convocar una consulta popular entre el 15 i el 17 de setembre. Només van anar a votar 1.169 de les 6.201 persones censades amb dret a vot, un 18,8% de l'electorat. D'aquestes, un 77,8% van donar el seu sí al soterrament i futura urbanització de la riera, un 20,7% va dir que s'oposava. Aquest ha estat l'últim pas del consistori per tal de legitimar la decisió d'obrir el concurs públic per les obres del cobriment. Els i les opositors, però, no deixaran de batallar per aconseguir salvar la Conca de Sobirans, nom originari de la llera per on els dies de tempesta baixa amb força l'aigua i que ara travessa el casc urbà d'Arenys de Munt. Tot i que les riudes no entren pràcticament mai a les vivendes de la localitat, preparades per les crescudes sobtades, sí que s'enduen vehicles de turistes aparcats imprudentment.

Va participar un 18,8% del cens electoral, un 77,8% va dir que sí i un 20,7% s'hi va oposar

Impugnació de la consulta

El col·lectiu opositor ja ha anunciat que presentarà una impugnació, ja que no es poden convocar consultes a menys de 60 dies d'una convocatòria electoral i, com tothom sap, a l'última jornada de la votació faltaven 47 dies per les eleccions del Parlament de Catalunya. Des de mitjans dels 90 lluiten per salvar el paratge de la riera i els seus platans centenaris. Una de les iniciatives ha estat la creació de la web www.salvemlariera.org, on els mateixos arenyencs i arenyencs hi penyen els seus testimonis i opinions sobre el cobriment.

La Conca de Sobirans ha estat urbanitzada i és el que actualment es coneix com a riera d'Arenys de Munt. A la part alta encara conserva paratges naturals.

GIRONÈS // EL MERCAT DE L'HABITATGE, MÉS ABUSIU AMB LES PERSONES IMMIGRADES

Diverses immobiliàries gironines discriminen clients immigrants

Experts i treballadors del sector immobiliari han constatat aquesta realitat amb la seva experiència diària. Des de DIRECTA hem fet visites per confirmar-ho

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Des de 1997 fins a l'actualitat els preus dels pisos han pujat més d'un 150%, mentre que els ingressos nets salarials en els sectors amb conveni laboral han pujat tan sols un 34,5%. Així, l'endeutament mitjà de les famílies va passar del 45% el 1990 al 60% el 2004. En el darrer any s'ha construït més a l'Estat espanyol que a França, Alemanya i al Regne Unit junts, no obstant l'augment de l'oferta no ha fet baixar els preus dels habitatges.

Els últims anys s'ha construït més a l'Estat espanyol que ha França, Alemanya i al Regne Unit junts

A Girona, segons un estudi de l'Institut Català del Sòl (ICS), el percentatge de demandants de pisos de lloguer amb ingressos baixos ha disminuït, per contra, ha augmentat la demanda per part de sectors amb rendes més elevades, això ha fet que les poblacions de nivell econòmic més baix s'hagin hagut de desplaçar als nuclis de l'extraradi gironí, on les condicions d'accés a l'habitatge no són necessàriament més fàcils.

Aquest fenomen ha tingut com a conseqüència que la població catalana d'origen estranger s'hagués de desplaçar a barris i poblacions dels afores de Girona (el barri de Sant Narcís, de Can Gibert del Pla, la vila de Salt, Cassà de la Selva...). Des de fa temps, diverses entitats i professionals han mostrat públicament la seva preocupació davant la persistent discriminació que pateixen els catalans d'origen immigrant en el sector immobiliari.

► **Estafes immobiliàries a Salt**
Dos professionals del sector immobiliari de Salt han explicat al setmanari DIRECTA la situació del mercat immobiliari en aquesta vila, que segons expliquen és molt diferent a la de Girona: "Si bé a Girona l'exclusió directa és el fenomen més generalitzat, a Salt les agències immobiliàries s'aprofiten del desconeixement que la població catalana immigrada té dels seus drets en el moment d'adquirir un habitatge." Expliquen que, en general, a Salt no hi ha un gran mercat de llo-

La publicitat utilitza reclams força enganyosos

guers, sinó que es funciona bàsicament per la compra-venda. És en aquesta transacció on la majoria de les immobiliàries aprofiten per a incrementar els seus beneficis. I si a Girona, en general, les agències immobiliàries solen sumar un 3% de comissions en la compra de vivendes —de fet, el Col·legi d'Agents de la Propietat Immobiliària recomanen que les comissions siguin d'un 3% si una sola immobiliària en té l'exclusiva i que pugi fins al 5% si hi concorren diverses agències—, a Salt

"Els avaladors es compren per un preu d'entre 2.000 i 3.000 euros"

qualsevol transacció de compra-venda pot arribar a carregar fins a un 12% de comissions.

Mohamed i Jordi constaten l'exclusió al cor de Girona

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

En Jordi G. D. és veí de Girona, té 29 anys, un sou d'uns 1.200 euros al mes, treballa per a l'administració pública i parla català. En Mohamed F. té 31 anys, un sou de 1.300 euros al mes, treballa per a un ajuntament i parla el català a la perfecció. La setmana passada els dos s'avingueren a col·laborar amb DIRECTA i sortiren a buscar pis per les principals immobiliàries del centre de Girona.

En dues de les immobiliàries de la plaça Marquès de Camps oferiren pisos a tots dos, però les entrevistes que mantingueren cada un d'ells amb els agents

immobiliaris no van tenir massa res en comú. A en Mohamed li oferiren només un pis, situat a la perifèria de Girona; a en Jordi li oferiren, a cada immobiliària, més d'una dotzena de pisos, la majoria ubicats entre l'Eixample de Girona i el Barri Vell, amb preus que oscil·laven entre els 600 euros i els 900 euros. Aquesta dinàmica fou la mateixa a les agències de plaça Catalunya. No obstant, a l'oficina d'un conegut grup promotor l'oferta de pisos de lloguer diferia molt més: a en Mohamed li oferiren un sol pis, a en Jordi més de deu; a en Mohamed li demanaven un avalador, tot i treballar a l'empresa pública, en canvi per en Jordi no era necessari.

El cost de l'accés a l'habitatge

L'espiral econòmica extra:

1. Entre 2.000 i 3.000 euros per l'avalador.
2. Comissions pel broker que fa d'intermediari.
3. Quan paguen l'escriptura, la despesa ja ha arribat a uns 20.000 euros extres.
4. Crèdit ràpid amb paga i senyal que perden si el banc no els fa clients.
5. Client del banc amb hipoteques de 600 euros que l'any següent passen a 750.
6. Sous precaris i inestables de 800 euros.

En paraules d'aquests professionals: "Quan una persona d'origen immigrant es decideix a adquirir un pis troba la primera traba en el fet que l'acceptin com a comprador. Per a fer-ho necessitarà un avalador, i en general els avaladors es compren per un preu d'entre 2.000 i 3.000 euros. Un cop trobat l'avalador, necessites que la immobiliària t'accepti com a client. Si no generes prou confiança a la immobiliària, hauràs d'acudir al broker que et farà d'intermediari amb la immobiliària; com que el broker cada any porta un nombre considerable d'hipoteques a l'agència li accepten clients que per si sols mai haguessin estat considerats com a compradors." Sumant les quantitats, quan una persona d'origen immigrant ha aconseguit finalment les escriptures d'un habitatge pot haver pagat uns 20.000 euros més del que hauria pagat qualsevol altre ciutadà.

Una altra situació habitual és que la persona que vol comprar l'habitatge no disposi, d'entrada, dels diners per a fer front a les comissions del broker, de la immobiliària o a les mateixes escriptures. En aquest cas el mateix broker o l'agència li faran signar un "crèdit ràpid", en alguns casos sense que el mateix client sàpiga que està signant un d'aquests crèdits. Els professionals

entrevistats afegeixen: "Si un cop has pagat la paga i senyal a la immobiliària l'entitat bancària et denega la hipoteca, sol passar que l'agència es queda la paga i senyal sense donar més explicacions."

"Un immigrant pot arribar a pagar 20.000 euros als intermediaris"

Segons aquests testimonis les dificultats no s'acaben aquí: "En molts casos les immobiliàries fan hipoteques en les quals durant el primer any només es paguen els interessos, sense explicar-los que al cap d'un any, en comptes de pagar 600 euros en pagaran 750. I això, amb uns salaris de 800 euros, suposa passar directament a la pobresa." En aquest sentit, diversos professionals que treballen en l'àmbit de la immigració a Salt han explicat a aquest setmanari que les oficines de Serveis Socials atenen cada vegada més a persones en situació de pobresa derivada d'aquests mecanismes d'accés a l'habitatge. ☹

Aparador d'una de les immobiliàries sondejades

BAIX Penedès // TERRITORI

Nova marxa contra el CIM del Penedès

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La campanya ciutadana No Fem el CIM agafa força. La segona manifestació en contra de la construcció del parc logístic de mercaderies Logis Penedès celebrada el 17 de setembre va reunir unes 1.200 persones, més nombrosa que la celebrada la setmana anterior. Veïns i veïnes dels municipis de l'Arboç, Banyeres i Sant Jaume dels Domenys s'oposen frontalment al projecte, que suposarà la destrossa de 186 hectàrees de terrenys agrícoles i forestals. També es tem l'arribada de més de 20.000 vehicles de càrrega diaris que congestionaran la xarxa viària de la comarca.

LA SELVA // CULTURA POPULAR

L'Ajuntament de Sant Hilari "segresta" una barraca de la Festa Major

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

La barraca alternativa de la Festa Major de Sant Hilari Sacalm muntada per un grup de joves que provenen del moviment en contra la MAT, el Casal El Trabuc o els Guillembes, va ser retirada per l'Ajuntament l'última nit i encara no ha estat retornada. El tendal va ser muntat davant la negació reiterada del consistori a cedir un espai dins la festa a aquest grup de joves i va tenir un èxit espectacular. Després d'haver d'insistir molt, els organitzadors van aconseguir que l'alcalde els rebés per aclarir la situació.

POBLENOU // URBANISME

16.000 accions populars per adquirir el patrimoni de Can Ricart

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Després de l'anunci a bombo i plateret que va fer el consistori barceloní, sembla que la conservació del patrimoni històric de Can Ricart segueix en perill. La plataforma Salvem Can Ricart denuncia que es destruirà gran part dels edificis, s'hi construiran oficines i apartaments. Per això han engegat una campanya simbòlica d'adquisició de la fàbrica. El 16 de setembre es va iniciar la venda de 16.000 accions al preu simbòlic d'un euro. Els diners recollits s'invertiran en la defensa del patrimoni arquitectònic de Poblenou i denunciar l'especulació.

ALBACETE // LA LLUITA CONTRA LA DISPERSIÓ DELS PRESOS POLÍTICS

Zígor Larredonda es declara en vaga de fam indefinida

Guillem Sànchez i Barrull

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La situació del col·lectiu de presos bascos és cada cop més tensa. A la nul·la millora de les seves condicions de vida que ha representat l'inici del procés de pau a Euska Herria s'ha de sumar l'aplicació de la "condemna d'empresonament perpètua de facto" que es pretén aplicar a Iñaki de Juana Chaos.

L'acció està vinculada al cas d'Iñaki de Juana Chaos

Aquest pres, que hauria d'haver estat excarcerat el 25 d'octubre de 2004, però al qual es manté empresonat amb l'argument que la publicació de dos dels seus articles publicats al diari *Gara* suposen un delictes "d'amenaques terroristes i pertinença a banda armada" que li podrien suposar una nova condemna de fins a 96 anys de presó. De Juana es va declarar en vaga de fam indefinida per exigir el seu alliberament el dia 7 d'agost i fins

ara ja ha perdut més de 18 quilos, encara que de moment no ha estat hospitalitzat.

Vaga solidària

Tant a Euskal Herria com a diferents presons espanyoles s'han produït infinitat de mostres de solidaritat, com manifestacions, pintades o dejunis, però l'acció més contundent la van començar

dilluns 18 de setembre els tres presos polítics que es troben al Centre Penitenciari d'Albacete, entre els que es troba el català Zígor Larredonda. Els tres joves s'han declarat en vaga de fam indefinida, vinculant el seu desenvolupament "al que succeeixi en el cas d'Iñaki". L'inici de la vaga va ser comunicat per telèfon als seus familiars i en els propers dies eme-

tran un comunicat més explicatiu.

Zígor Larredonda ja va realitzar una vaga de fam de 32 dies durant els mesos de març i abril del 2004. En aquella ocasió protestava per les restriccions a les seves comunicacions amb l'exterior, tant de les visites com les trucades telefòniques, així com la demanda d'agrupar tots els presos polítics d'Albacete al mateix mòdul. ☺

Manifestació pels presos polítics el darrer 11 de setembre a Barcelona

BAIX EMPORDÀ // TERRITORI I RECURSOS NATURALS

Substitueixen el cartell de Garrigoles en contra del camp de golf

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Dissabte 16 de setembre membres de Salvem l'Empordà van posar una cinta vermella sobre el rètol d'entrada al poble de Garrigoles i van afegir-hi un rètol idèntic on hi havia escrit Garrigolf. Amb aquesta acció es vol denunciar la presentació del nou Pla d'ordenació urbanística municipal (POUM). En el Pla, que està en fase d'al·legacions, hi ha prevista la construcció de 288

habitatges i la construcció d'un camp de golf que inclouria 10.000 metres quadrats per a l'edificació d'un hotel i 4.000 metres més per l'edificació dels serveis pròpis del golf.

Denuncien el nou pla urbanístic que també inclou 288 habitatges

Vista aèria dels terrenys agrícoles de Garrigoles

EL MARESME // ABÚS DE PODER AL DESCOBERT

El Fiscal demana presó per un mosso d'esquadra

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La fiscalia demana 14 anys i set mesos de presó i 18 anys d'inhabilitació de feina i càrrec públic a un mosso d'esquadra, a qui acusa d'haver detingut un home fent veure que duia 17 paperines de cocaïna, l'agost del 2005 a Pineda de Mar. Va mantenir l'engany davant el jutge i el detingut va anar a presó gairebé un mes per tràfic de drogues, fins que es va descobrir la veritat.

L'agent va col·locar 17 paperines de cocaïna a un detingut

La secció vuitena de l'Audiència de Barcelona estava jutjant el dimarts 19 de setembre (al moment de tancar aquesta edició) l'agent Albert Escofet, de 32 anys, pels delictes de detenció il·legal i fals testimoni.

Els fets es remunten al 12 d'agost del 2005, durant un escorcoll policial al bar El Toro de Pineda, on

se sospitava que es venia droga a petita escala. Segons la versió del fiscal, l'agent va fer constar en l'acta que va escorcollar un home, d'origen magribí, al qual va trobar 17 paperines de cocaïna en un paquet de tabac que duia a sobre i va procedir a detenir-lo.

Una falsa versió, que va mantenir davant el titular del jutjat d'instrucció número 1 d'Arenys de Mar, que es va fer càrrec del cas, conscient que les seves afirmacions durién el detingut a la presó per tràfic de drogues, tal com va dictar el jutge.

La fiscalia afegeix que l'agent, «actuant en tot moment amb la intenció d'alterar el funcionament normal de l'administració de justícia i amb coneixement de la rellevància de la seva declaració per la seva condició d'agent de l'autoritat», va reiterar les declaracions com a testimoni durant el judici, celebrat el 29 d'agost.

Però durant el judici es va visionar un enregistrament fet pels Mossos d'Esquadra que va desmuntar la seva versió i van provocar que es posés en llibertat l'home, que va estar 20 dies en presó provisional, i que s'obrí una investigació a l'agent, el qual ara serà jutjat.

BARCELONA // SIS DETENCIONS A L'OPERACIÓ DEL BARRI DE CANYELLES

Tocata i fuga dels mossos

Brigades de la policia catalana van assaltar sense ordre judicial dues cases okupades de Nou Barris i Sants, a Barcelona

✉ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Sis detencions després d'ensorrar la porta d'una vivenda abandonada a la carretera Alta de Roquetes. Mall en mà i sota les ordres d'un sargent a qui se li movia més del compte la mandíbula i que vestia unes fashion ulleres de sol en un dia absolutament núvol. Així va acabar l'acció reivindicativa per l'habitatge digne que es va organitzar el dissabte 16 de setembre i en que hi participaven membres de diverses entitats socials del districte de Nou Barris de Barcelona.

Entitats socials i culturals de Nou Barris emeten un comunicat de suport als joves

La protesta havia començat a les 9 del matí. S'hi havien desplegat un parell de pancartes i s'estava procedint a la neteja i rehabilitació de l'edifici. A l'interior hi havia nombrós mobiliari de cuina i bany destrossat, i les escales que unien ambdues plantes de la casa s'havien enfonsat. Una hora més tard les coses es varen complicar. Un veí de la finca assegurava que era propietat seva, tot i que al registre de la propietat consta

Casa situada a la carretera Alta de Roquetes

com a titular la immobiliària Augusta Nova Barcino. Sense cap denúncia ni cap ordre judicial els mossos van decidir entrar a la casa per la força. Van copejar amb les porres dues de les persones que eren a la planta baixa. Finalment van emmanillar i detenir a sis persones. Els van conduir fins a la comissaria de Les Corts. A l'exterior de la seu policial desenes de persones es van concentrar rere una pancarta que deia "Les problemàtiques socials com l'atur, la vivenda o la precarietat no es resolen amb desallotjaments il·legals". A la tarda, la Coordinadora d'Entitats i la Coordinadora Cultural de Nou Barris, entre d'al-

tres entitats, van denunciar els fets i van exigir la immediata posada en llibertat dels i les detingudes. Diumenge al matí, la magistrada d'instrucció 17 de Barcelona que es trobava en funcions de guàrdia va decretar la llibertat sota càrrecs d'usurpació, danys i desobediència a l'autoritat. Una concentració a les portes dels jutjats els va donar la benvinguda.

Entrada a la sala Bahía

El col·lectiu que edita el periòdic l'Accent es trobava dins la sala Bahía, alliberada des del passat 16 de juny i situada al carrer Olzinelles de Barcelona. Ultimaven els preparatius de la jornada reivindi-

cativa i el concert de Feliu Ventura i Obrint Pas que estaven previstos per aquella tarda. Poc abans de migdia i davant la sorpresa de tothom, una desena de policies irrompien per la força, trencant portes i provoquen destrossos. No van donar cap explicació. Van identificar 8 persones i van fotografiar el local. Tot seguit van marxar deixant el rastre de la seva actuació clarament il·legal. Segons fonts dels mossos, el local estava precintat i s'havia enganxat in fraganti els joves mentre l'okupaven. Finalment la jornada de l'Accent es va realitzar amb èxit i sense més problemes. Ja estan treballant per a presentar una denúncia contra la policia catalana. ☹

La sala Bahía no constava com okupada a l'arxiu policial

El destapiatge i entrada a l'interior de la Sala Bahía, al carrer Olzinelles del barri de Sants, va ser un dels més mediàtics dels últims mesos. Articles a El Periódico, El País (tal i com podem veure a la imatge de dalt) i El Punt. També una extensa crònica a TV3 explicant aquesta acció de l'Espai Alliberat per la Cultura amb data de 16 de juny. Però els mossos van afirmar dissabte que es tractava d'un espai buit i precintat, que no els constava com a okupat anteriorment i per això van entrar.

16 de juny de 2006. Destapiatge de la sala Bahia

BAIX LLOBREGAT // OKUPACIÓ

Nou centre social okupat a Cornellà

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 9 de setembre es va okupar un nou centre social a Cornellà. Està situat al carrer Verge de Montserrat i hi van accedir una vintena de persones amb el desplegament d'una pancarta. En un comunicat informaven que l'acció es va dur a terme "per a recuperar un espai enderrocat i maltractat pels interessos especulatius. La reconstrucció i rehabilitació de l'edifici té com a finalitat oferir a la gent un espai de lliure expressió."

Mentrestant, el centre social La Krispa situat al carrer Marquès de Cornellà 153 es troba sota amenaça de ser desallotjat qualsevol dia, després de la suspensió del 14 de juliol. Pel dia en que arribi la policia convoquen una manifestació a la plaça de la RENFE.

BARCELONA // DESALLOTJAMENT

4 detencions al barri del Clot

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una nova casa de dues plantes situada al carrer Castillejos 216 de Barcelona ha quedat abandonada després del desallotjament efectuat sense ni tan sols una ordre judicial. Quatre persones hi havien entrat per alliberar l'edifici i donar vida a l'espai. A mig matí del 18 de setembre diversos agents dels mossos d'esquadra els van detenir i agredir. Van ser traslladats fins a la comissaria central dels mossos a Les Corts. Al vespre quedaven en llibertat sota càrrecs d'usurpació.

BAIX LLOBREGAT // JORNADES

Jornada cultural a masia de Begues

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 16 de setembre es va fer a Can Yakari una jornada contracultural. Tallers, dinar popular vegà, passi de la pel·lícula El Taxista Ful i concert. Va ser el punt de partida de les activitats en aquest nou espai social okupat. Per arribar-hi s'ha d'agafar un camí que surt entre els carrers Maresme i Garrotxa.

POBLENOU // AMENAÇA

Nova vivenda

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La nit del 16 de setembre diverses persones entraven a tres cases abandonades del carrer Guillem de Llúria del barri de Poblenou de Barcelona. La guàrdia urbana primer va amenaçar amb desallotjar-los però finalment va marxar sense més.

Fotografies:
Orianómada
Text:
Ada Colau

“30 de setembre, manifestació pel dret a un habitatge digne: passa-ho”

Pels voltants de març de 2006, un mail i sms anònims van començar a difondre's de manera espontània i massiva: “14 de maig asseguda pel dret a un habitatge, passa-ho”.

Milers de persones van acudir a la cita a diverses ciutats de l'Estat espanyol, en un tipus de mobilització que en molts aspectes recorda les manifestacions d'indignació ciutadana del 13M.

A partir d'aquella primera asseguda, a Barcelona molta gent va voler continuar. Moltes persones que no es coneixien prèviament es van coordinar i van mantenir la convocatòria d'asseguda cada diumenge a la Plaça Catalunya. Des d'aquestes assegudes es va impulsar una nova convocatòria estatal pel 2 de juliol, que a Barcelona va resultar un èxit: unes 2.000 persones van sortir al carrer en una manifestació festiva i plena de contingut. En aquest context, es va consolidar la recent creada “Assemblea popular per l'habitatge digne de Barcelona”, que no ha parat

de créixer –amb un promig actual de 40 persones assitents– i que no ha deixat de reunir-se ni una sola setmana, fins i tot a l'agost.

Sota el lema “No tindràs una casa en la puta vida” s'ha convocat una nova manifestació el proper 30 de setembre, a les 18 h a Plaça Catalunya, que es preveu més massiva que les anteriors. A més, també hi ha prevista una acampada la mateixa nit i durant tot el diumenge 1 d'octubre una jornada amb tallers sobre com afrontar de manera col·lectiva la problemàtica de l'habitatge, a la mateixa Plaça Catalunya.

I això només dues setmanes abans que se celebri la Cimera de Ministres d'Habitatge de la UE, prevista pel 15 d'octubre a Barcelona, on el nou moviment pel dret a l'habitatge també preveu mobilitzacions.

El 13M es va demostrar que la voluntat popular podia fer caure un govern. Ara la pregunta és: podrà fer efectiu el dret a un habitatge digne?

Podeu trobar més informació a la web: www.vdevivienda.net

**NO
TINDRÀS
UNA CASA
EN LA
PUTA VIDA.**

**PER UN HABITATGE DIGNE
30Set MANIFESTACIÓ
+ ACAMPADA**

18 H | PL. CATALUNYA

www.vdevivienda.net | bcn.vdevivienda.net | www.vivienda.todaviapordeterminar.com

ENTREVISTA AMB ÀNGEL RODRÍGUEZ, SKATER DES DE FA 14 ANYS
I MEMBRE DE L'ASSOCIACIÓ D'SKATERS DE BADALONA

“Com tots sabem: Barcelona és bona si la bossa sona”

✉ Jordi Vidal

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'ordenança del civisme aprovada per l'ajuntament de Barcelona posava en el punt de mira a patinadors i patinadores, il·legalitzant la seva pràctica a gran part del territori urbà. Vuit mesos després de l'inici en l'aplicació del nou reglament parlem amb un membre actiu del moviment skater.

Què és el que feu des de l'Associació de Skaters?

Des de l'Associació intentem promoure l'*skate* com a esport i com a mitjà de coordinació entre persones de diferents àmbits que comparteixen aquesta afició, i poder arribar o fer campionats o gestions legals per a la construcció dels *skateparks*, o altres actes o recintes relacionats amb aquest món.

“Hem començat a moure'ns per a crear la Federació de l'Skate”

A partir de l'ordenança del civisme, des d'associacions com la vostra, es va emprendre accions per a defensar la pràctica de l'*skate* al carrer?

No directament des de l'Associació. Vam participar en la manifestació en contra de l'ordenança. A partir d'aquest moment ens vam començar a moure per a crear la Federació d'Skate, que és el que ens donarà suport legal per a defensar aquesta activitat davant de possibles agressions com la que suposa el que diu l'ordenança respecte el patinatge a la ciutat.

En altres ciutats catalanes s'ha creat algun tipus de llei que dificulti la pràctica de l'*skate*?

En altres ciutats o pobles de les rodalies de Barcelona no s'ha creat explícitament la llei, però sí que és cert que a partir de l'ordenança pel civisme que s'ha fet aquí, viles del voltant com Sitges, Sabadell o El Prat han aprofitat aquesta ordenança per començar a fer publicitat contra activitats que les seves administracions consideren “incíviques”, com el patinatge, els *graffitis*... Però el cert és que aquests municipis estan prenent mesures per oferir espais on practicar l'*skate* lliurement.

L'Ajuntament de Barcelona ha promogut algun espai com a alternativa al carrer?

En un principi, des de l'administració es van rentar una mica les

Salts a la plaça dels Països Catalans de Barcelona

mans dient que destinaven la plaça dels Països Catalans i la del Macba com a espais patinables. Però la del Macba és propietat del museu, per tant, ells no tenen la jurisdicció sinó que depèn d'aquest; i pel que fa a la plaça dels Països Catalans, queda una mica en l'aire fins quan i de quina manera s'hi podrà patinar, perquè amb les obres de l'AVE no sabem com quedarà aquesta plaça.

“No hi ha hagut mai denúncies ni problemes majors amb els patinadors”

Tant abans com després de l'ordenança, el fet de patinar al carrer us ha comportat algun conflicte amb la resta de ciutadans?

És cert que la pràctica de l'*skate* pot resultar molesta, sobretot pel soroll que comporta i l'espai que requereix. Però, per exemple, tenim informació d'un antropòleg —Xavi Camino— que ha fet un estudi sobre l'*skate* a les ciutats i ha constatat que no hi ha hagut mai denúncies ni problemes majors amb els patinadors. Les discussions que s'hagin pogut ocasionar amb els altres ciutadans sempre s'han solucionat parlant. Però degut a la fama que

ha agafat Barcelona com a punt de referència de l'*skate* a Europa, sí que hi ha hagut problemes amb turistes que vénen a practicar l'esport i a divertir-se sense tenir en compte la resta de ciutadans. Són gent que està de pas i no té molt en compte la importància del respecte entre els diferents col·lectius de la ciutat.

Vàreu participar amb el col·lectiu de Víctimes del Civisme?

Quan vam veure com ens afectava l'ordenança, de seguida ens vam implicar amb el col·lectiu, participant en les assemblees, en la manifestació del 17 de desembre i coordinant-nos amb la gran quantitat de gent afectada per la ordenança.

Heu notat canvis en el tracte rebut per part dels diferents cossos policials abans i després de l'ordenança?

La veritat és que sí. En aquests

moments, només per estar practicant l'*skate*, pots ser multat. Estem molt més perseguits i s'han arribat a posar multes per patinar de fins a 700 euros. Degut a l'ordenança, els policies saben que ens poden multar fàcilment i se senten molt més segurs a l'hora de posar-nos problemes.

“Ens sentim una mica estafat per la no construcció del nou Skatepark de Montjuïc”

L'Ajuntament ha ofert o promogut espais alternatius per a la pràctica de l'*skate*?

A part de les places que ja hem comentat, l'Ajuntament havia de construir, junt amb una empresa privada, l'*Skatepark* de Barcelona. Però tot i que ells ja han cedit un espai a Montjuïc, sembla que per problemes econòmics de l'empresa el projecte ha quedat estancat. El col·lectiu *skater* ens sentim una mica estafats perquè els únics afectats per aquest estancament som nosaltres, que ens quedem amb instal·lacions obsoletes, construïdes per les Olimpíades, carents de seguretat i no gens atractives per als *skaters* d'avui dia.

Creus que es correspon el tracte que rebeu com a persones per part de l'administració amb la consideració que es té del moviment *skater* com a fenomen social?

No crec que es correspongui. Ja que per una part es promou el fenomen com una avantguarda en art, en disseny, etc.; i per l'altra, tant a *skaters* com a *graffiters*, se'ls està criminalitzant i s'està seguint una política prohibicionista amb tot allò que pertany al moviment però no és una font d'ingressos per a la ciutat. I és que com tots sabem: Barcelona és bona si la bossa sona. ☺

Patinatge al carrer de la Cera, al Raval de Barcelona

OSONA // CULTURA

Festa major alternativa al poble de Roda de Ter

✉ Directa Osona

/osona@setmanaridirecta.info/

L'Assemblea de Joves de Roda de Ter ha organitzat la festa major alternativa d'enguany. Una vegada més, entre el dijous 21 i diumenge 24 de setembre, es realitzaran un seguit d'actes lúdics i culturals per totes les edats. L'entitat juvenil valora molt positivament el treball conjunt que s'ha fet amb totes les organitzacions que han participat en les Barrakes 06; Fòrums joves, Nyerros, Atlètic Rodenc, GEMI, +Qosona, Les Gavines, Fòrums dones, Casalot, Grup del 3er MÓN, ACTER, AMPA Sol del Pont i Maulets.

La festa major alternativa comptarà amb activitats com l'intercanvi de roba, un espectacle de Eco Clown, una xerrada sobre l'especulació i la projecció de "Arrels de lluita", una parada amb articles de comerç just i un seguit d'activitats pròpies de les festes majors (jocs de cucanya, campionats esportius, tallers de manualitats...). A la nit, la festa continua a les Barrakes, on s'hi podran veure grups d'estils diversos com Jaleo Real (rumba), Skaparràpit (ska), Segismundo Toxicomano (punk), Monoxide (rock) i Black Cowboys (heavy).

BARCELONA // FÒRUM 2004

L'ajuntament gasta 58.248 euros en la defensa de Clos als EUA

✉ Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els comptes econòmics del Fòrum de les Cultures 2004 encara no han estat aprovats per l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu. L'Assemblea General del Consorci del Fòrum celebrada el passat 11 de juliol va suspendre l'aprovació del tancament de resultats fins a la tardor. Ara s'ha sabut, que aquest retràs és conseqüència del procés judicial en contra de Clos, Trias, Mayol, Portabella i Fernández Díaz i Bargalló instruït per un tribunal del comtat de Cook, a Illinois. El gabinet jurídic del consorci ja ha invertit 58.248 euros en aquesta causa, i per tant no es podrà fer un balanç final fins que no es tanqui el procediment. Recordem que la magistrada dels Estats Units va posar en recerca i captura als polítics catalans, ja que aquests es van negar a presentar davant del tribunal. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha obert una carpeta d'aquest cas per evitar el desplaçament fins els Estats Units. Les ordres de busca es troben temporalment congelades.

Els punts marcats en gris estan de baixa temporalment

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Cuba // Vuit anys d'injustícia

» El 13 de setembre es van complir vuit anys de l'empresonament als EUA de cinc agents dels serveis secrets cubans infiltrats en les organitzacions terroristes de l'exili cubà a Miami. Durant tot aquest temps han hagut de patir la doble condemna del seu empresonament i la de l'aïllament de les seves famílies, a les que es deneguen sistemàticament els visats per visitar-los.

Euskadi // Morts a la presó

» Amb la mort d'un altre pres al Centre Penitenciari de Nanclares de la Oca el 9 de setembre ja són 16 les persones que han perdut la vida en presons d'Euskal Herria en els últims dos anys, tal i com denuncia l'associació Salhaketa. Els suïcidis, la falta d'assistència mèdica i la violència de carcellers i policies s'apunten com les principals raons de les morts.

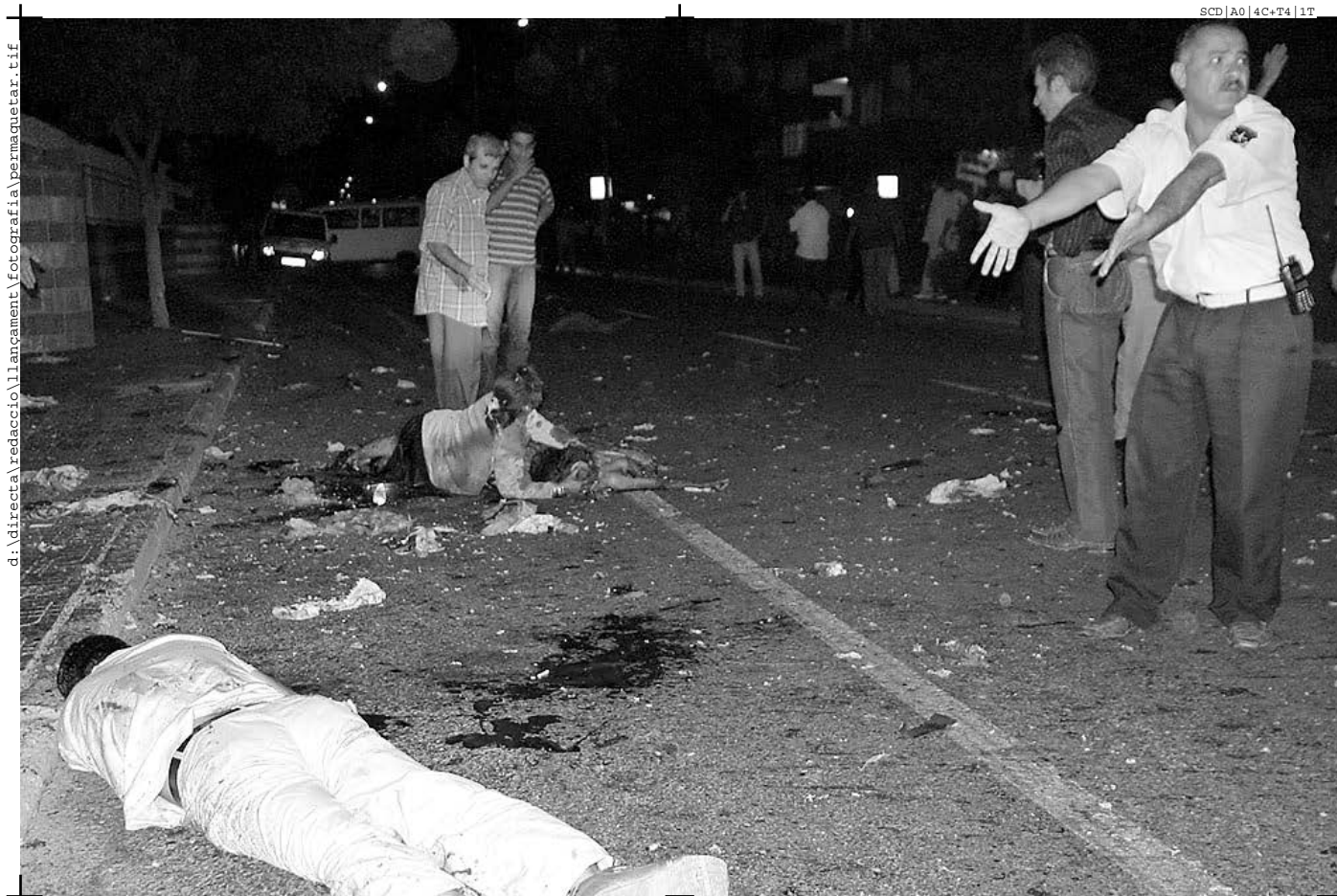
KURDISTAN // TORNA LA GUERRA BRUTA CONTRA LA PAU

Resposta sagnant a les demandes de democràcia per al Kurdistan turc

Joan Arrufat Ibáñez
/Vilanova i la Geltrú/

Dimarts 12 de setembre, a les 21:00 hora local, un a bomba feia explosió en una parada de bus de la ciutat de majoria kurda d'Amed, sud-est de Turquia. Les víctimes a dia d'avui sumen ja 10 civils morts, entre ells 7 infants, i 13 ferits greus. Després d'una intensa campanya d'estiu contra interessos turístics turcs per part d'un grup armat kurd, Falcons per l'Alliberament del Kurdistan, els mitjans de comunicació no van trigar a fer recaure totes les sospites de l'autoria de l'atemptat sobre la resistència armada kurda, els Comitès de Defensa Popular o HPG, el seu acrònim en kurd.

Sense democràcia, no hi haurà mai pau a l'Orient Mitjà

L'atemptat del 12 de setembre va provocar deu morts, entre els quals, set infants

La mateixa nit, el grup ultranacionalista turc TIT (Türk İntikam Tugayı, Brigada de la Venjança Turca) feia pública la seva autoria a través de la pàgina web. Alhora que els HPG (Comitès de Defensa Popular), la principal guerrilla kurda, i Kongra-Gel (Congrés del Poble Kurd), ambdós vinculats al marxista PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan), feien també pública una enèrgica condemna de l'atemptat i acusaven "la contraguerrilla de ser responsable de l'explosió". El mateix dia, milers de persones van recórrer els carrers d'Amed, la plaça forta del nacionalisme kurd a Turquia, en rebuig a l'atemptat i cridant consignes com "Estat assassí, culpable!" o "Erdogan (el primer ministre turc) assassí!", així com consignes a favor del PKK i el seu líder, actualment a presó, Abdulà Öcalan.

No és poca la gent a Amed que veu clares les intencions que s'amaguen darrera d'aquesta nova matança de la guerra bruta. Una guerra que no ha desaparegut mai a Turquia d'ençà de la guerra civil dels anys 80 i que va reapareixent de temps en temps. El passat novembre un cotxe-bomba feia explosió davant d'una llibreria al poble de Semdinli, al districte de

Hakkari, i els testimonis descobrien al maletger proves evidents de la relació de la policia amb l'atemptat. També els darrers anys s'ha tret a la llum pública les trames ocultes que vinculen l'Estat turc, el JITEM (policia especial turca) i la màfia amb grups contraguerrillers com el TIT o el Hezbol·là turc.

Un moment d'alta importància política

L'atemptat arriba tan sols unes setmanes després que Koma Komalên Kurdistan (Confederalisme Democràtic del Kurdistan, l'assemblea suprema de la resistència kurda) feia públic un full de ruta per la Resolució Democràtica de la Qüestió Kurda, on demanava garanties democràtiques i autonomia federal com a condicions prèvies a un alto el foc de la guerrilla: "sense democràcia, no hi haurà mai pau a l'Orient Mitjà" és la consigna que podria resumir la proposta.

Aquesta nova acció de la guerra bruta coincideix en el temps amb les reiterades crides a l'alto el foc i la democratització de Turquia que ha fet els darrers mesos el nou partit pro kurd DTP, Partit

de la Societat Democràtica. Formació que segons diverses enquestes comptarà amb diputats al Parlament turc en les properes eleccions, per primera vegada després que el seu antecessor ho aconseguís l'any 1994 amb la feminista Leila Sana al capdavant. Lla-

La proposta de pau és una clau indispensable per a la democratització de la regió

vors tots els diputats van ser empresonats en la primera sessió del Congrés, i es tem que la persistència de l'ofensiva guerrillera kurda sigui utilitzada com a coartada per a repetir l'operació, si el DTP aconsegueix franquejar la barrera del 10% dels vots emesos a nivell de tot l'Estat que es requereix per entrar al Parlament.

Situació internacional complexa

Tampoc són casuals les crides a la pau de Murat Karayilan, actual líder de la resistència armada. A les perspectives de l'entrada al Parlament d'un partit pro kurd d'esquerra, així com de l'augment de la seva presència institucional als ajuntaments kurds, dels quals ja en controla una cinquantena a dia d'avui, s'hi sumen els temors a una revifalla de la "guerra total" contra la guerrilla, així com a la consolidació de la incipient aliança militar anti-kurda entre Turquia, Iran i Síria. A banda dels atacs conjunts dels exèrcits iranià i turc contra la base central de les HPG a Kandil, nord de l'Iraq, durant aquest estiu, dos esdeveniments d'importància geoestratègica pronostiquen el pitjor dels escenaris per a la lluita kurda. D'una banda, la inauguració a principis de juliol de l'oleoducte Baku-Tblisi-Ceyhan, que travessa de cap a cap la regió kurda de Turquia i ha de transportar la reserva de petroli dels països de la Mar Càspia, de les més grans del món, fins al port mediterrani de Ceyhan, per d'allí comercialitzar-se

cap a Europa o cap al sud d'Àsia a través d'Israel. De l'altra, la col·locació de la primera pedra del pantà que inundarà la ciutat històrica kurda de Hasankeyf i que representa la consolidació del projecte GAP (Projecte de l'Anatòlia del Sud-est), un sistema de més de vint grans preses a la regió kurda (sud-est d'Anatòlia) al llarg dels rius Èufrates i Tigris que ha de permetre a Turquia, juntament amb Israel, fer-se amb el control dels recursos hídrics de tot l'Orient Mitjà.

Davant de les creixents tensions estratègiques, econòmiques i militars al Kurdistan i a l'Orient Mitjà en general, la proposta de pau a canvi de democràcia feta pel Moviment d'Alliberament Kurd no és tan sols una proposta d'alto el foc, sinó una clau indispensable per a la democratització de la regió i, per tant, per a la consecució de la pau. En aquest sentit, l'atemptat del 12 de setembre, 26è aniversari del penúltim i més sagnant cop d'Estat de l'exèrcit a Turquia, sembla indicar que l'Estat turc usará totes les armes al seu abast per deslegitimar tal procés democràtic. ☛

PORTUGAL // MÉS DE TRES-CENTS QUILOMETRES CONTRA L'ATUR I LA PRECARIETAT

En la lluita per nous camins

☞ Ruth (gent de Baladre)
/Lisboa/

En els últims cinc anys, Portugal ha anat sofrint el tancament de moltes empreses (fins a 59 multinacionals han tancat les seves portes, generant mig milió de persones aturades) al mateix temps que els diferents governs portuguesos han anat aprovant lleis que possibiliten, per exemple, que una persona pugui arribar a estar sis anys

De cada deu joves, set són precàries; i entre les llicenciades la precarietat arriba al 70%

seguits amb contractes eventuais continuats. A més, la venda de les empreses públiques de serveis bàsics té com a conseqüència fortes reduccions en les seves planti-

La marxa per l'ocupació al seu pas per Loures després de 15 dies caminant

lles. Avui dia ja es reconeix per part del govern portuguès (actualment en mans del Partit Socialista de Portugal, presidit per Sócrates i que compta amb majoria absoluta) que de cada 10 persones joves, 7 són precàries; i entre les llicenciades la precarietat arriba al 70%.

Les xifres oficials reconeixen

que, de tota la gent en situació de precarietat, només la desena part aconseguirà un contracte fix. Si a totes aquestes dades afegim la congelació salarial i l'augment de les tarifes de serveis bàsics, es van entenent les raons que ha tingut la coalició Bloc d'Esquerres per a, al crit de "Ja n'hi ha prou", tirar endavant la primera iniciativa

popular per l'ocupació. Aquesta ha recorregut, durant la primera quinzena de setembre gran part del país (300 km en 17 dies), plantejant a diari propostes concretes que es podrien començar a dur a terme des d'ara mateix.

"La marxa per l'ocupació" va començar l'1 de setembre a Braga i va acabar el 17 del mateix mes a

Lisboa, on van confluïr les columnes del nord i del sud (aquesta segona venia des de la regió de l'Alentejo). Fonamentalment es prioritzen les marxes a peu per les comarques amb taxes d'atur més elevades i amb més empobriment per a, després, desplaçar-se en autobús entre cada una d'elles. Cada jornada es tancava amb actes polítics i culturals, i on el canal de televisió de la pròpia marxa mostrava les imatges dels recorreguts del dia, posant l'èmfasi en la proposta política i social d'aquell dia. Durant les dues setmanes hi va haver un nucli estable de 80 persones, militants del Bloc d'Esquerres o properes a la formació. I a cada territori, cada dia, se sumava més gent arribant al centenar de persones caminant per les carreteres. El final de la marxa a Lisboa, a més d'emotiu, ha estat massiu i ha demostrat que els més de vuit mesos de preparació de la iniciativa no han estat en va.

Es diria que el Bloc d'Esquerres, que va néixer fa set anys com a formació política suma de diferents partits i grups polítics, ha aconseguit fer visible la seva proposta alternativa davant la manca d'ocupació a l'actual Portugal. Una experiència reeixida que els estimularà per a properes iniciatives. ☛

SINGAPUR // REUNIÓ ANUAL DEL BANC MUNDIAL I EL FONS MONETARI INTERNACIONAL

Els amos del món mostren la seva veritable cara

☞ Iolanda Fresnillo
Observatori del Deute
en la Globalització
/Barcelona/

El 19 i 20 de setembre han tingut lloc a Singapur les Reunions Anuals del Banc Mundial (BM) i el Fons Monetari Internacional (FMI). Aquestes reunions congreguen habitualment centenars, sinó milers d'activistes, que aprofiten l'esdeveniment per denunciar els impactes que les polítiques d'aquestes dues institucions tenen sobre els pobles del Sud. Des de fa uns anys, i arran de les crítiques de la societat civil, BM i FMI han obert les reunions a la participació, oferint espais de diàleg a aquelles ONG que han volgut aprofitar-los. Però enguany la hipocre-

sia que s'amaga darrera d'aquesta aparent obertura s'ha mostrat més evident que mai.

▶ Vetada l'entrada

El govern de Singapur, reconegut arreu per les seves constants violacions de les llibertats civils i drets humans, ha impedit que nombrosos activistes entressin al país per assistir a les reunions oficials i a les convocatòries paral·leles (organitzades majoritàriament a la veïna Batam, a Indonèsia). Una llista negra de fins a 27 persones a les quals s'ha denegat l'entrada, més nombroses deportacions, interrogatoris, escortes policials, retencions ilegals a l'aeroport... Tots aquests esdeveniments han portat a la societat civil a declarar un boicot sense precedents. Fins a 163 orga-

nitzacions d'Àsia, Àfrica, Amèrica Llatina, Europa i Orient Mitjà han signat una declaració en la que es fa una crida a boicotejar

La tria del país per reunir-se demostra l'interès del BM i l'FMI pel diàleg amb la societat

el programa oficial del BM i l'FMI. La societat civil internacional responsabilitza ambdues institucions pel fet d'haver triat Singapur com a seu de les reunions,

el que és indicatiu del poc interès real que les bessones de Bretton Woods tenen pel diàleg amb la societat civil. No és el primer cop que el BM i l'FMI trien un país on la manca de llibertats és la tònica habitual (les darreres reunions fora de Washington van ser als Emirats Àrabs). En paraules de Sameer Donassi, director de l'ONG internacional 50 Anys n'hi ha Prou!, aquests esdeveniments "ajudaran a desvetllar la veritat del diàleg que van establir el Banc i el Fons amb la societat civil: sempre ho van fer en pro de la seva credibilitat i per legitimar els seus programes".

▶ Trobada paral·lela

Així doncs, mentre el BM i l'FMI han celebrat les seves reunions en solitari, la societat civil ha orga-

nitzat nombrosos actes alternatius, entre els que destaca el Fòrum Internacional dels pobles contra el BM i l'FMI. Més de 700 persones, de 25 països i 100 organitzacions diferents han participat en aquest fòrum alternatiu. La declaració final reflecteix molt clarament el paper que el Banc i el Fons juguen en el procés de globalització: "Trobem el Banc Mundial i l'FMI responsables per les polítiques i accions que porten a la intensificació de la pobresa i pauperització, la violació de drets humans bàsics, la restricció de les llibertats polítiques i civils més bàsiques, l'expropiació de la sobirania nacional dels pobles i de la governabilitat democràtica, i la subversió del dret al desenvolupament". ☛

polémica
25 anys de vida ininterrompuda d'una publicació llibertaria
www.polemica.org

terra d'escudella
felicitats!! la Burxa número 100
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

A FURULAR
Contractació oberta 2006
EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juanón el Equilibrista
El Pollito de California
Batumbatà
BarXino
Maguilaz
afurular@autonomiadespectacle.com
Tel: 93.443.01.90 Fax: 93.329.71.52

ACR
distribuidora
Roba, pedaços, pins, xapes, clauers...
distriacr@mixmail.com

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Periodista enxampat

Natascha en diferit

Natascha Kampusch, la jove austríaca que va estar vuit anys segrestada prop de Viena ha passat a formar part de les nostres vides. La seva desgràcia personal s'ha explicat i analitzat més enllà del que era esperable informativament. Els mitjans, en definitiva, han espremut la història d'un segrest macabre fins a l'última gota. Primer va saltar la notícia, després van arribar les primeres declaracions de la noia i finalment una entrevista exclusiva —pagada a preu d'or— per a un canal de televisió, i posteriorment difosa a l'Estat espanyol per Antena 3. A partir d'aquí, i servit en comptagotes, hem anat coneixent detalls més o menys escabrosos del dia a dia de Natascha al llarg d'aquests vuit anys de segrest. L'última informació que ha trascendit —la darrera setmana— ha estat el viatge que segrestada i segrestador van fer a unes pistes d'esquí, on varen passar tot un dia.

I aquesta és l'enèsima peripècia d'una història insòlita, no tant per la magnitud de la desgràcia personal de Natascha sinó per la manera com ens ha estat explicada. La serialització de la realitat s'ha descobert un cop més com una estratègia de màrqueting molt potent i rentable per als mitjans de comunicació. Però per a fragmentar la informació de la manera en que ho han fet, el pas previ indispensable era convertir la realitat en espectacle i, lògicament, no hi ha espectacle si no pot ser visualitzat. Per això, aquesta ha estat la tasca a la que s'han dedicat alguns mitjans: fer visible una realitat lamentable que ningú —tret de Natascha— ha vist, per convertir-la en un espectacle servit en fascicles periòdics. Una manera ideal de buidar de sentit els fets i d'omplir el paper/la pantalla de continguts dramàtics fàcils per als consumidors.

iPSOEtv o el retorn als mitjans de comunicació doctrinals

El Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE) ha estrenat recentment un canal de televisió propi, que ha batejat amb el nom d'"iPSOEtv". La "i" inicial ens remet a la interactivitat del canal, ja que es tracta d'una emissió digital que només es pot veure a través d'Internet; un canal que permet la interacció emissor-receptor. La novetat es presenta a si mateixa com un instrument més del partit per acostar-se a la ciutadania, per oferir informació i al mateix temps permetre que els "espectadors" hi participin, ja sigui enviant vídeos, comentaris o participant en tertúlies organitzades pel mateix canal. A iPSOEtv es combinen les emissions enregistrades (la majoria) amb

algunes connexions en directe d'esdeveniments que la direcció de la cadena (vegi's del partit) considera importants, com intervencions del president del govern, reunions del partit, etc.

Les emissions televisives de partits polítics, de fet, ja s'han provat a altres països amb resultats positius per als seus creadors. Per altra banda, i en essència, aquest experiment no és més que un retorn a l'origen dels mitjans de comunicació de masses, que ens remet a aquella premsa doctrinal —de partit— l'objectiu de la qual no era altre que la propaganda política pura i dura. Almenys d'aquesta manera se sap clarament quin és l'interès que hi ha darrera de la informació publicada.

'L'Accent' presenta l'Anuari 2004-2005 i nova pàgina web

La publicació quinzenal *L'Accent*, periòdic popular dels Països Catalans, ha fet coincidir la celebració dels seus quatre anys d'existència amb la presentació de l'Anuari 2004-2005. Un document que inclou la versió digitalitzada de tots els números d'aquests anys, així com un disc recopilatori de la música compromesa en català més recent.

El quinzenal va organitzar els dies 15 i 16 d'aquest mes les jornades "Enfortim la comunicació popular", les primeres que organitza el mitjà, context en el qual es va presentar un anuari que és gratuït per als subscriptors i per als 200 primers assistents a la presentació-concert del dissabte 16. Durant aquestes jornades també es va presentar la nova pàgina web que ha de servir, segons expliquen des de la publicació, "per complementar l'edició impresa, posant a l'abast de la xarxa tots els articles propis així com altres serveis que poc a poc anirem oferint". Per cloure el darrer dia, a la Sala de Cultura Lliure Bahia es va organit-

zar un concert amb alguns dels protagonistes del recopilatori que apareixen a l'anuari, entre d'altres, el cantautor valencià Feliu Ventura, o els grups Pirat's Sound Sistema o Revolta 21.

'El País' dedica dos "breus" a la detenció de sis okupes a Nou Barris

El rotatiu espanyol es va fer ressò, en les seves edicions de diumenge 17 i dilluns 18 de setembre, de la detenció de sis joves al barri barceloní de Nou Barris el dissabte 16 al matí, immediatament després que okupessin un immoble. Tan cert com que l'espai per a aquesta notícia no va superar el d'un "breu", ni el dia de la detenció ni el de la seva posada en llibertat amb càrrecs. Els dos textos anaven firmats respectivament per una agència de notícies sense especificar, cosa que posa de manifest el poc interès del mitjà per esclarir el que va succeir.

Ja fa uns mesos que la secció "Catalunya" ha desaparegut del diari com un espai independent de les altres seccions. Amb això s'ha acon-

seguit que el volum de notícies es redueixi, a l'hora que disminueix el pressupost que *El País* inverteix a Catalunya augmentant així el benefici del Grupo Prisa. El fet curiós és que la decisió d'acabar amb l'edició catalana del diari no és una mesura unilateral per a totes les comunitats espanyoles, doncs es manté encara a Andalusia i Madrid.

En un context així, no cal dir que el tema de l'okupació tindrà un espai encara inferior al que habitualment tenia. D'aquesta manera, la simplificació obligada dels fets (per la falta d'espai) i la concessió de la seva explicació a les agències pot facilitar —més— la criminalització d'un col·lectiu, l'okupa, ja de per sí força maltractat pels mitjans de comunicació.

L'altra informació

'La Veu del Carrer'

La FAVB (Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona) edita aquesta publicació bimestral que té com a àmbit la ciutat de Barcelona. Reportatges en profunditat i notícies recents, passant per cròniques d'esdeveniments que passen a la ciutat, vistos des del punt de vista veïnal. Tot això és el que es pot llegir a *La Veu del Carrer*. A més del seu equip de redactors, la publicació compta amb la immensa quantitat d'aportacions de veïns que, mitjançant l'associació de veïns del seu barri, poden fer arribar les seves apreciacions sobre la realitat de Barcelona viscuda en primera persona. En el darrer número (juliol-setembre de 2006) trobem un monogràfic especial —dossier— sobre la pobresa urbana elaborat per diversos periodistes, fotògrafs i altres actors socials de Barcelona.

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Klara 104.4FM (València), Radioactiva 100.3 FM (Baix Llobregat), La Tele 52 UHF (www.okupemlesones.org)

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrúa

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrúa.net

SODEPAU

Solidaritat per al
desenvolupament i la pau

Cooperació per al desenvolupament,
Solidaritat internacional
(Marroc, Argèlia, Palestina...),
Diàleg Intercultural,
Comerç just i Comerç responsable

Ptge. del Crèdit 7 pral 08002 Barcelona
Telèfon 933 010 171 sodepau@sodepau.org
www.sodepau.org

ROM MOJITO CACHAÇA
PINYA COLADA CERVESES
SUCS REFRESCOS VARIS

A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX
PRODUCTES SOLIDARIS

TRÉVOL
SERVEIS MERCAT SOCIAL

tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

Espais emergents

Tarragona s'obre camí, neix el Casal Popular Sageta de Foc

✉ **Francesc Richart Barbeira**
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Després d'un any de treball intens, de superar esculls i de molta persistència, el Casal Popular de Tarragona ja ha obert les seves portes. La iniciativa s'ha pogut realitzar amb l'esforç d'una assemblea jove, formada pels col·lectius Endavant-Assemblea del Tarragonès, Cercle d'Estudis Marxistes i CGT, i per gent provinent del moviment antimilitarista.

Fins ara, no hi havia cap espai semblant en funcionament a la ciutat de Tarragona

Tarragona és una ciutat petita d'uns 130.000 habitants, on els ingressos surten del treball directe i indirecte del gran complex petroquímic instal·lat a pocs quilòmetres del centre urbà i de la gran oferta turística; recordem que Franco ja la va declarar Patrimoni Nacional Turístic. Ciutat amb l'etiqueta conservadora i feu de CIU, on el seu alcalde, Joan Miquel Nadal, duu una trajectòria de més de 15 anys consecutius al consistori. Per molts tarragonins, Nadal és immers en diversos casos de corrupció, com les acusacions d'especulació urbanística per als terrenys de Terres Cava-des, la protecció a les curses de la Plaça de Braus, la despesa pública destinada a que el Nàstic pugés de divisió, i l'autorització i ben-

Membres del Casal Popular Sageta de Foc acondicionant el local

vinguda al Port de Tarragona als portaavions nord-americans provinents del Golf.

Per als creadors del Casal, doncs, tots aquests casos deixen ben palesa la necessitat de crear un espai, no només de lluita sobre les problemàtiques de la ciutat, sinó, com el Casal expressa en el seu manifest, també per l'alliberament social i cultural en tots els àmbits. De fet, en la història recent de la ciutat, l'únic espai contracultural que s'hi pot comparar és l'Ateneu Llibertari, que va haver de tancar ja fa set anys. Així doncs, la iniciativa endegada és gairebé inèdita a la ciutat. Al Casal, definit com antiimperialista i anticapitalista, no hi participa cap partit polític ni les seves joventuts. El local compta amb dos espais. El ja típic i clàssic de *cafeteria*, on cada col·lectiu es posa darrera de la barra per autogestio-

nar-se, i una sala polivalent destinada a les idees i inquietuds dels tarragonins: xerrades, projeccions, infraestructura, espai de debat i acció, d'art i cultura, etc.

El Casal abordarà les problemàtiques de la ciutat i lluitarà per l'alliberament

La creació des del no res s'ha pogut fer gràcies al suport econòmic de socis i simpatitzants, però també amb els beneficis de la ges-

tió de barres en diversos concerts. A més, des del Casal i d'altres col·lectius s'han organitzat enguany per primera vegada les barraques de les Festes Majors de Santa Tecla. Aquest nou espai d'oci és la primera contribució que els moviments socials fan a les Festes Majors des de fa molts anys i ha rebut una excel·lent acollida per part de molts tarragonins. Per als organitzadors de les barraques, indiquen una perspectiva de canvi pel futur de les Festes, que mai ha tingut un gir alternatiu d'aquesta magnitud.

El Casal, com ens han explicat, té com a objectiu aglutinar i coordinar totes les lluites de la ciutat, responant així al canvi que pateix la ciutat. Una bona mostra d'aquest canvi d'aires n'és l'Assemblea de Joves de Tarragona, col·lectiu nascut fa ben poc. De fet, el Casal només fa un mes que

és en funcionament, i ara provisionalment obre les portes dijous, divendres i dissabtes de les sis de la tarda a les deu de la nit.

Abans d'obrir oficialment el Casal ja s'havien fet diverses activitats com, per exemple, la participació activa a la CUA (Campanya Unitària per l'Autodeterminació); la jornada del 19 març, aniversari de l'invasió de l'Iraq, en la que es va realitzar una acció de desobediència civil, pintant un mural al carrer;

El Sageta de Foc vol aglutinar i coordinar les lluites de Tarragona en un sol espai

la presència el dia de Sant Jordi amb una parada d'intercanvi de llibres; o les clàssiques diades com la de l'1 de maig i l'Onze de Setembre.

Situat al barri de la Part Alta, al Casc Antic, davant de les restes de les quàdrigues i grades del Circ Romà el col·lectiu que hi ha darrera del Casal té l'objectiu de crear una denúncia constant contra els abusos de poder i la voluntat de començar a experimentar relacions pel que fa al teixit associatiu. Tal i com predica el poema "Sageta de Foc" de Joan Salvat-Papasseit: "junteu-vos".

Casal Popular Sageta de Foc
c/ Trinquet Vell, 15
(Barri de la Part Alta)
www.sagetafoc.org

Espais a la xarxa

Els vídeos a través de la xarxa es converteixen en una arma de denúncia contra les violacions dels drets humans

✉ **Enric Borràs Abelló**
/espais@setmanaridirecta.info/

El portal dedicat a l'anàlisi i la difusió del que diuen els blocs d'arreu del món, Global Voices [www.globalvoicesonline.org] s'ha aliat amb un col·lectiu en línia que lluita pel respecte dels drets humans arreu del món anomenat Witness [www.witness.org]. D'aquesta aliança ha sorgit el Human Rights Video Hub Pilot [globalvoicesonline.org/witness], un programa pilot del que vol arribar a ser Witness a partir del 2007 i que ja ofereix algunes de les funcionali-

tats que tindrà. El Human Rights Video Hub Pilot vol ser una eina on els internautes puguin publicar vídeos que demostrin la vulneració dels drets humans a qualsevol lloc del món. Així, es poden difondre a través de la xarxa i arribar molt més enllà del que haurien fet d'una altra manera.

El programa pilot, doncs, vol servir als promotors de Witness per establir l'interès per als internautes d'un projecte així, la quantitat i qualitat de vídeos sobre vulneracions de drets humans que es poden trobar a la xarxa, i el públic que hi pugui estar interessat. Per a

això, han escollit aliar-se amb Global Voices, un espai on blocaires de tot el món publiquen, en anglès, les principals informacions que s'expliquen als blocs dels seus respectius països. Així, a Global Voices s'hi poden trobar blocaires libanesos que han descrit la situació causada per la guerra amb Israel, han traduït i enllaçat els apunts escrits per companys seus, els han comentat i n'han seguit l'evolució. Però aquesta mena de seguiment no només es fa del Líban, des de Global Voices, voluntaris de tot el món permeten fer una ullada a les blocosferes de més de 130 països.

www.globalvoices.org/witness

És per això que Witness possiblement ha escollit Global Voices com a plataforma de prova del seu programa pilot, pel ressò internacional de la pàgina i pel pes que té dins d'una de les comunitats més actives i compromeses a la xarxa: la dels blocaires.

Un dels primers exemples que es poden trobar al Human Rights Video Hub Pilot són les gravacions de la repressió de la policia xinesa contra els manifestants de Ruian,

que reclamaven justícia per a la sospitosa mort d'una mestra local. Els vídeos, gravats amb telèfons mòbils, es van publicar aviat en blocs i pàgines xineses que el Govern es va afanyar a censurar. Tot i això, els internautes van ser prou ràpids per escampar les imatges per diverses pàgines internacionals una de les quals ha estat, finalment, el projecte pilot de Witness, on es pot trobar un dels vídeos i enllaços als altres.

Què es cou

La pressió del ciment segueix a Ciutadella

Directa Menorca

/queescou@setmanaridirecta.info/

Ja són anys, molts, que s'escolta una possible ampliació del port de Ciutadella. El Govern balear, a l'igual que l'Ajuntament de Ciutadella, han fet el possible per obrir camí en diverses ocasions i projectes que han tingut com a puntal bàsic la construcció d'un dic a la bocana del fins ara petit port d'aquesta població menorquina.

Corrien els primers anys de la dècada dels 90 quan el llavors alcalde del PP, Josep Carretero, va recuperar la idea d'ampliar el port de la població després d'uns fets polèmics amb la ciutat de Maó. A partir d'aquí comencen a sorgir diversos projectes com el de Formentera Mar o el de Level, que per diferents qüestions no van acabar d'avançar.

“Davant les dimensions dels projectes anunciat pel PP a principis dels 90, es va crear la Coordinadora en defensa des Port de Ciutadella”

La societat en alerta

Enfront d'aquesta pressió, diverses entitats i persones de Ciutadella i d'arreu de l'illa es posaren en alerta per les dimensions dels projectes i començaren a trobar-se fins a crear el que des de llavors es coneix com a Coordinadora en Defensa des Port de Ciutadella.

Les eleccions de 1995 van provocar un fort avanç en la idea d'ampliació del port i el PP, després d'una intensa campanya en aquest sentit, amb n'Assumpta Vinent al capdavant de la llista, van aconseguir el govern de Ciutadella i el poder local va centrar-se en un macroprojecte concedit a l'empresa Inbeda que baix el nom de Gran Port promouien un gran dic a la bocana del port acompanyat d'una urbanització de més de 400 places, un port esportiu a Cala en Busquets i un camp de golf. L'entesa entre l'empresa i el govern era rodona, la primera feia doblers amb les infraestructures a canvi de construir el dic. Les intencions constructores cada cop eren més fermes i la mobilització envers tal projecte es va enfortir per moments, la investigació prèvia rea-

litzada per la Coordinadora va fer que aquesta aconseguís difondre les intencions del Govern municipal i posés damunt la taula els efectes que considerava devastadors. La difusió es traduïa al carrer en forma de parades informatives mentre s'emprava també la via judicial per aturar el projecte. Així, presentaren un contenciós per impugnar l'adjudicació de les bases del projecte. La campanya en defensa del port estava molt viva i un fet que ho demostra són els milers de bons d'ajut que es varen vendre en un sol mes.

Canvi de govern

Arribaren un altra vegada temps d'eleccions, les de 1999, i, amb una gran polèmica oberta, aquestes es convertiren un poc en un referèndum. Els fruits de la difusió van aconseguir que el projecte de Gran Port sortís d'escena ja que el PP va perdre les eleccions. El següent govern municipal, en aquest cas de coalició entre PSOE i PSM (Partit Socialista de Menorca), decidí retirar el projecte i la Coordinadora el contenciós. Però el tema seguia en boca per tot i el Govern municipal amb el suport del Pacte de Progrés al Govern balear activà diversos projectes mantenint la idea d'ampliació. La Coordinadora en aquells moments en una millor sintonia de diàleg amb les forces governants va aconseguir que prosperés el projecte de menor impacte que consistia en recuperar Cala en Busquets com era als anys 50 i col·locar uns 200 amarraments.

Semblava que tot plegat s'enclaustrava cap a unes infraestructures portuàries menys agressives, però l'any 2003 l'ombra de Gran Port torna a entreveure's quan el PP guanya les eleccions i elimina l'anterior projecte mai adjudicat. L'ombra es traduí en un dic de 740 metres, l'excavació de Cala en Busquets on fer 380 amarraments i una zona de serveis. La urbanit-

“El darrer projecte comportaria la construcció d'un dic de 395 metres al sud de la bocana, i una marina seca de vora 121 amarraments a Cala en Busquets”

zació quedà fora del projecte però els terrenys on es volia edificar els anys anteriors, tot i estar en zona protegida, segueixen en mans dels mateixos propietaris i en seriosa perillositat de ser modificats en el PTI (Pla territorial insular). La Coordinadora va reactivar-se tot d'una i va enfortir la

lluita per aturar novament un projecte de grans dimensions. A nivell europeu es posà en contacte amb la UNESCO, justament quan Menorca passava pels 10 anys de la concessió i revisió del títol de Reserva de la Biosfera, i aquests varen sol·licitar la sortida de Ciutadella de la denominació, en cas que s'executés el projectat.

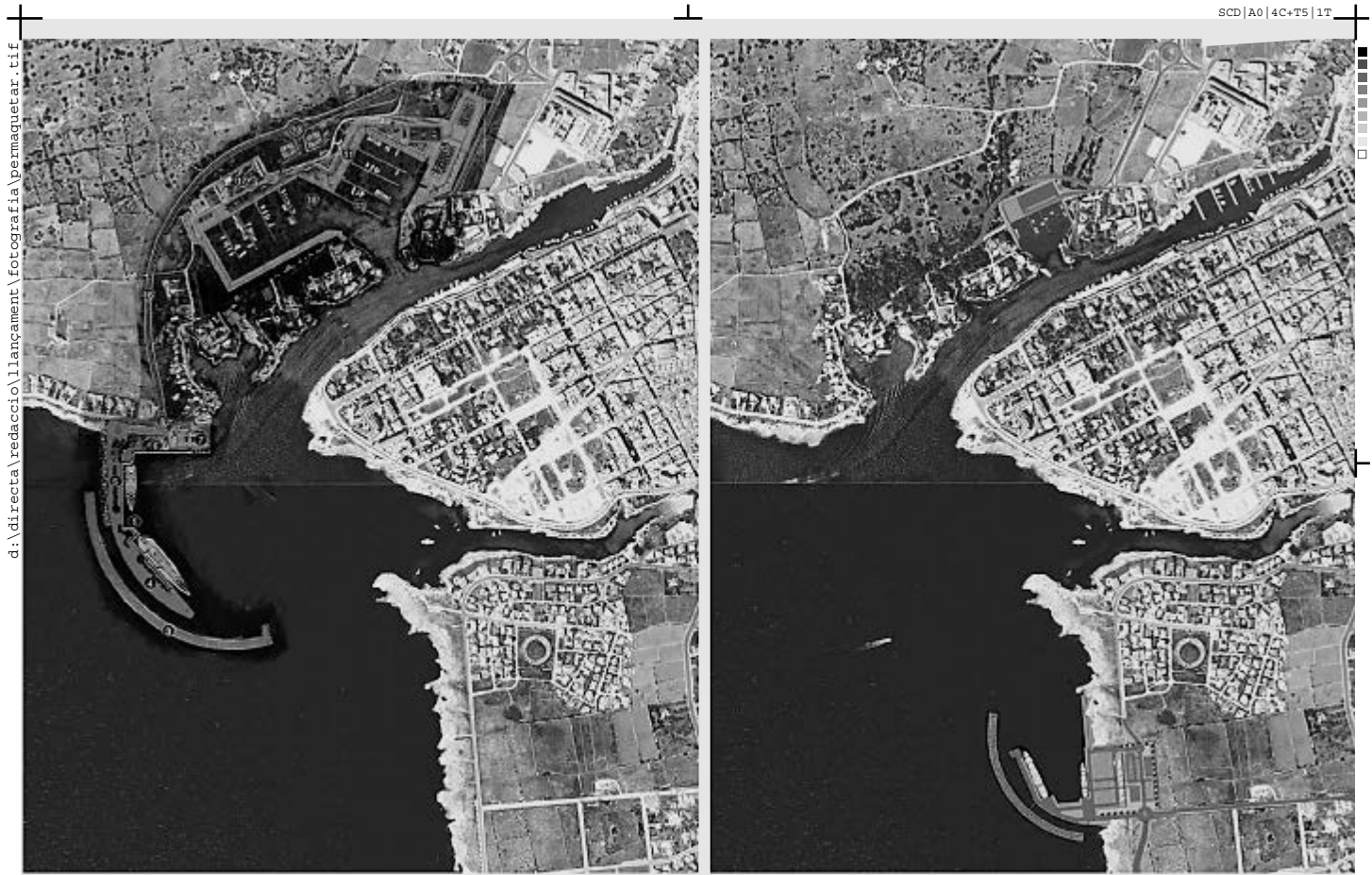
El 2005, però, va ser el de la gran pressió per part de la Coordinadora: parades informatives contínues, enviament de correus electrònics i una intensa recollida de fins a 16.000 firmes que aconseguiren que, el desembre de 2006, el Ministeri de Medi Ambient, en mans del PSOE, denegés la utilització de la làmina d'aigua on s'havia projectat construir el dic, dictaminant, per tant, en contra d'aquest projecte. Aquesta decisió va causar un revés al sector favorable a l'ampliació del port mentre que els opositors podien fer un respir. La situació va provocar una campanya en molts sentits del PP i les associacions favorables encaminada a no renunciar a una ampliació, fet que va caldejar l'ambient fins a crear-se una taula de diàleg entre el Consell Insular de Menorca (Consell Insular de Me-

norca), governat per PSOE i PSM, l'Ajuntament de Ciutadella i el Govern balear, a la qual no van ser convidats grups de caire social com la Coordinadora i sí, en canvi, aquells que es posicionaven a favor.

A mitjans de juny d'enguany es produïren casualment un seguit de rissagues, provocant grans desastres en les embarcacions amarrades al recinte portuari, fet que el PP aprofità per pressionar en decisions immediates envers el port.

El CIM, col·lat per la renou mediàtica, sortí del pas presentant un projecte que comportaria la construcció d'un dic de 395 metres al sud de la bocana, concretament a la zona de Son Blanc i una marina seca de vora 121 amarraments a Cala en Busquets. Les tres administracions acceptaren el projecte però, mentre el CIM el donà com a vàlid i suficient, el Govern municipal i balear el pensen com un inici del que en un futur pot ser un port molt més ampli.

La Coordinadora està actualment a l'espera de la definició del projecte pel Govern balear i es mantenen alerta, i amb interrogants, a que se succeeixin els tràmits d'aquest nou projecte. ☺

Projecció on es pot apreciar l'impacte de la construcció del nou dic de Ciutadella

Per contactar:

COORDINADORA EN DEFENSA DES PORT DE CIUTADELLA
<http://defensaportciutadella.blogspot.com>

Nova campanya de SOS Lloret per frenar la urbanització

✉ Núria Pascual

/queescou@setmanaridirecta.info/

Evitatar que els errors del passat continuïn destruint el territori és l'objectiu de la nova campanya per salvar el paratge de Lloret Verd que està duent a terme l'associació ciutadana SOS Lloret. La urbanització de Lloret Verd, on es preveu la construcció de 1.068 habitatges en una zona boscosa, va ser aprovada el 1971 al marge del Pla General de 1966, vigent en aquell moment. Aquest Pla General i els diferents plans parcials aprovats en l'època van suposar la transformació irreversible de Lloret de Mar en el model urbanístic actual, edificant en gran part de les zones boscoses i costaneres fora del casc urbà. Exemples paradigmàtics de la brutal especulació i del

Els boscos s'estenen a la serralada litoral de les àrees interiors del municipi de Lloret

SOS Lloret vol frenar l'excés de creixement urbanístic i promoure la defensa del territori

creixement desmesurat del municipi en aquella època són les urbanitzacions de Fenals Oest, Santa Clotilde i el Monterrey. A diferència d'aquestes, la urbanització de Lloret Verd encara no

s'ha executat, i SOS Lloret considera que cal aprofitar l'aprovació del nou POUM per protegir aquesta zona i evitar-ne la destrucció permanent.

Per donar a conèixer a la opinió pública aquesta problemàtica i per informar als veïns de la zona s'han penjat diverses pancartes situades a les carreteres que encerclen Lloret Verd, de manera que es pot apreciar la gran extensió de la zona, de 86Ha.

Tot i no haver-se executat fins ara, i en un moment en què hi ha un cert consens sobre la necessitat de frenar el creixement urbanístic desordenat dels municipis costaners, aquesta urbanització continua present en el nou POUM. Mentre que l'Ajuntament

ho justifica per l'alt cost en indemnitzacions als promotors que suposaria classificar aquesta zona com a no urbanitzable, SOS Lloret reclama que s'encarregui un estudi jurídic independent per avaluar quin seria aquest cost i si hi ha mecanismes legals per evitar-ho.

Per a l'associació, a més de la destrucció d'un paratge que té un alt valor ambiental, ja que és un corredor ecològic de gran importància i que és un patrimoni natural que pot ser molt important per al futur del sector turístic, principal motor econòmic de la població, una nova urbanització suposarà la necessitat de més serveis públics als quals el municipi haurà de fer front en un futur.

SOS Lloret

SOS Lloret, que aquest agost va celebrar el seu tercer aniversari, és una associació oberta de ciutadans decidits a fer sentir la seva veu per tal de defensar l'entorn enfront dels interessos especuladors i la incoherència de la gestió de la classe política. Tenen una presència molt activa en el municipi selvatà, realitzant multitud de campanyes, recollint

des de signatures, propostes a l'Ajuntament... Els seus objectius són frenar l'excés de creixement urbanístic, oposant-se al model de creixement quantitatiu dels últims anys, promoure la valoració i la defensa del territori i de la identitat de Lloret i La Selva marítima, i vigilar els fenòmens especulatius o urbanístics que agredeixen el patrimoni natural i cultural.

Una altra gran reivindicació de SOS Lloret fa referència al projecte de fer arribar l'autopista C-32, que actualment s'acaba a Palafolls, fins a Lloret. El passat 31 de juliol es va aconseguir un compromís per part del secretari general de mobilitat, Manel Nadal, de substituir l'antic projecte, que volia allargar una autopista de quatre carrils per la zona de Sant Pere del Bosc, per un nou traçat més proper a l'actual carretera Lloret-Blanes i que tindria només un carril per sentit de circulació i carrils d'avançament a les pujades. Tot i el canvi de traçat de la carretera, els boscos de Sant Pere del Bosc, de gran valor ambiental, paisatgístic i amb un ric patrimoni modernista, encara estan amenaçats per altres projectes previstos en el nou POUM que contemplen, entre d'altres, un camp de golf o un parc del motor.

Per contactar:

<http://www.soslloret.org>
correu@soslloret.org

Esqueles per la memòria de les víctimes del franquisme

✉ Gemma Garcia

/queescou@setmanaridirecta.info/

El Fòrum per la Memòria de València s'ha sumat a la campanya espontània d'esqueles als periòdics per recordar les víctimes del franquisme.

La "Campanya de les Esqueles de la Memòria" sorgeix com a resultat de la "decepció i malestar" que va provocar l'esborrany del projecte de llei sobre el "reconeixement i ampliació de drets i establiment de mesures a favor dels qui van patir la persecució o violència durant la Guerra Civil i la dictadura", el passat mes de juliol. El Fòrum per la Memòria i altres participants d'aquesta campanya,

denuncien que el text no garanteix l'anul·lació de les sentències dels judicis d'excepció franquistes. Alhora, asseguren que es pretén "esquivar tota la legislació internacional actual sobre drets humans" i "la imprescriptibilitat dels crims contra la Humanitat". Altres carències se sumen a l'esborrany de la llei, ja que no requereix als ajuntaments ni a l'Església la retirada dels símbols de la dictadura. El Fòrum per la Memòria afegeix que cal recordar la complicitat de l'Església amb el franquisme i que, a més, actualment té projectat alçar una basílica a València en homenatge "als seus màrtirs".

Amb la publicació de les esqueles, les famílies han volgut expressar públicament la seva "frustració" da-

La Campanya sorgeix de la "frustració" que va provocar l'esborrany del projecte de llei sobre les víctimes del franquisme

vant l'esborrany de llei que ha de discutir-se a les Corts espanyoles. L'adhesió del Fòrum per la Memòria de València aporta un afegit a la Campanya, ja que l'impulsen d'una forma col·lectiva amb una esquila a tota pàgina en premsa que recordi totes i tots els morts que van ser soterrats a les cinc fosses del Cementiri de València. Aquest Fòrum va crear-se amb la idea d'estudiar

la repressió franquista, els desapareguts i les fosses comunes. A València no s'havia fet cap recerca i l'hivern passat, el Fòrum per la Memòria va tenir accés al registre d'enterraments. Segons dades del treball d'investigació i documentació que han dut a terme, 26.300 persones foren enterrades en aquestes fosses comunes entre 1939 i 1945.

Per contactar:

Fòrum per la Memòria del País Valencià
www.nodo50.org/forumperlamemoria/

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

Diagonal

WWW.DIAGONALPERIODICO.NET

PERIÓDICO QUINCENAL DE ACTUALIDAD CRÍTICA

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

Cafè-Restaurant-Llibreria

animè

Miquel Ricomà, 57
938600789 Granollers

Pastisseria Santacana

Petonets

ESPECIALITAT EN PETONETS

c/ La Cort 18 43800 Valls Telèfon 977 601 468

Romanticisme militant

**II FESTIVAL DE CINEMA
POLÍTIC DE BARCELONA**
www.cinemapolitic.com

Del 26 de setembre
a l'1 d'octubre de 2006
Seus: MACBA, Renoir
Floridablanca, Institut
Francès, FNAC Triangle
Entrada : 2,5 euros

La indústria deshumanitza l'art fins a convertir-lo en un producte d'usar i llençar. El cinema, l'autoria col·lectiva per excel·lència, ha esdevingut una projecció d'ombres rutilants, històries evanescents, diàlegs planers i bandes sonores de crispetes en el context d'unes multisales que són els ninxols d'allò que es va anomenar setè art. És per això que la celebració d'una segona edició del Festival de Cinema Polític de Barcelona cal saludar-la amb l'efusivitat que hom acull la pluja en temps de desertització. El certamen, a més, ha tingut l'encert d'escollir Polònia com a país convidat i com a immillorable mostra d'un cinema compromès on la càrrega ideològica no exclou la pulsació emocional i el romanticisme sense afectacions

✉ **Pere Pons**
/expressions@setmanaridirecta.info/

A bans d'entrar en matèria i desllorigar els continguts i la programació d'aquesta nova edició del Festival de Cinema Polític de Barcelona, potser convé deixar obert el debat sobre la definició en sí mateixa del que s'entén com a cinema polític. Si volguéssim regir-nos pel rigor —com crec que és necessari davant la superficialitat imperant— hauríem d'acceptar que no existeix cinema, ni altra manifestació artística, que no porti implícit un missatge polític.

Des de les grans produccions de Hollywood fins a les cintes de radicalitat independent, els films que arrassen a les taquilles i els que congreguen quatre gats en projeccions aïllades de matinada, no poden evitar tenir en comú una visió ideològica del món que recreen. En la majoria de les ocasions tan diversa, contradictòria i plural com la realitat de la que es nodreixen i tan profunda, vulgar, barroera, estilitzada, complexa i senzilla com infinites cares els ofereix la ficció per ser reproduïdes.

Tan polític és el cinema de Ken Loach com el d'Steven Spielberg, per no parlar d'Eisenstein, Riefensthal, Berlanga o Tarkovski. Tots els gèneres de la gran pantalla, des del musical fins el western, passant pel drama i sense oblidar la comèdia, transporten un ideari polític que varia segons el perfil de

l'autor que es troba al darrere la càmera. No és el mateix una pel·li sobre la pena de mort en mans de Tim Robbins que sota la responsabilitat de Mel Gibson. O un mateix episodi del descobriment d'Amèrica vist per Werner Herzog (*Aguirre, la cólera de Dios*) o realitzat per Carlos Saura (*El Dorado*). Una història futurista com *Matrix* és el perfecte reflex d'una societat abduïda per la consola i la virtualitat dels videojocs que res té a veure amb el cant humanista i colpidor d'uns personatges perdors com els de *Blade Runner*. I si parlem de comèdies, des de Woody Allen fins a Billy Wilder, passant pel mestre Lubitsch, han deixat les seves obres impregnades de política sense desprendre's de la seva habilitat per aconseguir aquest miracle que és fer riure. El xabacà Ozores, sense pretendre-ho la majoria de les vegades, referent de l'acudit a l'engros i de la sublimació dels tòpics, també exhibeix amb la seva obra una tremenda càrrega política. Des d'una percepció potser més caricaturesca, però política a fi de comptes.

Si entenem que la voluntat desideològica dels nostres dies —valga'm Déu la COPE— no és més que la forma d'implantar una nova ideologia, potser acabarem acceptant-nos com animals polítics que som, sense que això tingui res a veure amb un ofici de la política estigmatitzat pel poder i condemnat al desprestigi.

De la mateixa manera que no

tenir una consciència política no et converteix en un apolític, una pel·lícula plantejada per l'entreteniment com *Lawrence d'Aràbia* de David Lean pot supurar més ideologia crítica que qualsevol panflet d'Oliver Stone.

Graella completa

Quan un festival de cinema, però, adopta de forma explícita la condició de polític, cal exigir-li una audàcia i un criteri que superi els clixés de les sales comercials i que no faci distincions de classe entre l'anomenat gènere de ficció i el menystingut gènere documental. Afortunadament en aquest aspecte i en molts altres, la graella del certamen barceloní compleix amb escreix els requisits. Tant aviat aplega una sel·lecció de curts com de llargmetratges que difícilment haurien arribat a les nostres pantalles sense l'impuls d'aquest tipus d'iniciatives. També en l'apartat d'artistes convidats, amb la figura del cineasta hongarès István Szabó al capdavant, la nòmina de directors, actors i productors resulta estimulante no pel glamur que generen, sinó per l'interès de les seves respectives personalitats.

Finalment, pel que fa a l'elecció de Polònia com a país convidat, la tria esdevé del tot encertada quan es constata l'interès i l'alta qualitat d'un cinema que per aquestes latituds brilla per la seva absència. Projectat al món, d'una forma discreta, és clar,

a partir de la Segona Guerra Mundial, el cinema polonès ha donat noms ja consagrats entre la cinefilia mundial com Andrzej Wajda, Krzysztof Kieslowski i Roman Polanski, per esmentar els més populars. Precisament de Wajda, deixeble avantatjat del pioner Alexander Ford, el festival té programades dues pel·lícules: la magistral *Cenizas y diamantes* (1958), basada en el relat homònim de Jerzy Andrzejewski, i el díptic que formen *El hombre de mármol* (1976) i *El hombre de hierro* (1981), dues crítiques punyents a l'estalinisme i la repressió del moviment obrer, respectivament.

Kieslowski en estat pur

De Kieslowski el títol sel·lecciónat és *El Azar* (*Blind Chance*), un treball que, tot i estar signat l'any 1987, va estar rodant i muntat a principis dels vuitanta. Uns anys convulsos i políticament repressius que van impedir l'estrena del film durant un llarg període. És Kieslowski en estat pur, sense les afectacions que poc després carregarien la seva mirada sota l'aixopluc de l'Estat francès i un afany de propagandisme europeu similar a la síndrome de barres i estrelles que van exhibir els cineastes del Vell continent acollits als Estats Units després del desembarcament de Normandia.

Altres films que convé no perdre's són *Passenger* d'Andrzej Munk, *Sauna* de Filip Bajon,

Shivers de Wojciech Marczewski i, molt especialment, *Camouflage* de Krzysztof Zanussi, referent de l'anomenada inquietud moral i considerat un veritable exponent d'una visió crítica i compromesa des d'una fondària que deixa en evidència l'anomenada d'altres compatriotes com és el cas del sobrevalorat Roman Polanski.

Bona part d'aquest cinema polonès i la figura del director convidat del certamen, l'hongarès István Szabó, comparteixen una essència romàntica i apassionada en tot allò que travessa les seves mirades. En el cas de Szabó se'n podrà donar fe seguint la panoràmica de la seva carrera a través de sis films que apleguen quaranta anys d'ofici des de *Padre* (1966) fins a *Rokonok* (2006).

I ja per acabar, en l'atapeït calendari que va de la setmana del 26 de setembre fins a l'1 d'octubre, la secció "Imatges del Món" inclou interessants estrenes al voltant de temes d'actualitat, documentals històrics i realitzacions col·lectives —entre elles la francesa *En la piel de Jacques Chirac*—, així com la pròpia cloenda del certamen amb la comèdia nord-americana *Looking for comedy in the muslim world* on el cineasta Albert Brooks serveix la seva particular visió d'una trobada de civilitzacions. Davant una continuïtat del festival notòriament desitjable, esperem que la sobreexcitada *yihad* no se senti ofesa.

Pim-Pam-Pum

“Visc per la música”

☞ **Lèlia Becana**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Pilar Rodríguez és soprà professional i concertista en grau superior pel Liceu –també té estudis de Medicina. La trobem a l'absis de la catedral de Barcelona, discutint amb uns agents sobre si pot o no vendre els seus discos. Fa quatre anys que canta al carrer davant la impossibilitat de trobar espais més adients per a la seva veu i perquè només té una cosa clara: vol cantar.

Què t'ha portat a cantar al carrer?
He acabat cantant al carrer perquè en un moment de la meua carrera professional vaig decidir tirar endavant com a concertista i no posar-me com a professora. La meua ànima esta encarrilada cap al concert. Això és molt difícil, si no tens un padrí al costat. Després d'acabar una carrera s'ha d'invertir per adquirir una professionalitat adequada.

Però els padrins van molt buscats, oi?
Em vaig trobar ben sola, sense manager. Després de dos anys trucant a totes les portes: Lerín, el germà de la Caballé, Pere Porta, Carme Bustamante. No em van donar solucions al meu problema. Em vaig trobar totalment estancada. Jo tenia un projecte que, sense padrí, se m'anava de les mans. Tot i així, vaig decidir fer-ho jo sola. M'ha costat llàgrimes, impossibles a la meua vida professional, en contra de la meua ètica, del meu pensament, en contra de tot el que una professional podria desitjar.

Finalment, decideixes treure el teu projecte al carrer...

Encara no me n'he sortit, però ho continuo intentant. Són cinc anys de lluita.

La vida al carrer ha de ser molt dura per a qui es dedica a cantar.
És el pitjor. Jo tinc els meus concerts, però no són suficients, i tinc les meves bodes, però no són suficients per al meu nivell. Amb quatre concerts a l'any, no es pot tirar endavant. Jo reclamo concerts però no els trobo.

I les condicions ambientals no afavoreixen.

La meua veu se'n ressent, has de fer moltes hores i el *colmo* és la Guàrdia Urbana, com acabeu de veure.

Perquè la normativa et permet cantar però no vendre els discos.

Exacte, però si només hagués de venir a cantar, malament. Si després d'hores i hores de cantar per una misèria propina no veng ni un cd, mal *asunto*. Seria impossible.

Estaries d'acord en que l'Ajuntament us cedís un espai per a poder cantar?

Ho necessitariem, però no sé com funciona, jo sempre he anat per lliure. El pitjor és quan ve la policia, m'empipen sovint, sobretot quan són de mala calanya i intenten quedar-se els discos que veng.

Creus que encara hauràs de cantar més anys al carrer?

Encara no ho tinc solventat així que he d'aguantar. Necessitaria molts més concerts a la meua vida.

Imatges que xisclen

☞ **Roger Palà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Exposició itinerant sobre el conflicte de Txetxènia
TXETXÈNIA, TRENQUEM EL SILENCI

Barcelona: al Palau Robert fins el 29 de setembre
Manresa: del 6 d'octubre al 6 de novembre a la Biblioteca i Centre Flor Sirera
Lleida: del 7 de novembre al 4 de desembre al Centre de Cultures Transfronterer
Sabadell: del 5 al 18 de febrer de 2007 al Casal Pere Quart

«www.txetxenia.org»

Per als txetxens, Txetxènia no és Txetxènia: és Ichkeria. Grozni tampoc és Grozni: és Djovkhar Ghaala. Aquests noms, els veritables noms, no apareixen quan els mitjans de comunicació informen sobre aquest petit país del Caucàs, amb poc més de la meitat de la superfície de Catalunya, que ha patit durant el segle XX un dels conflictes més sagnants del planeta, sempre ocult sota una capa de mentides oficials. Per esquarterar el mur de silenci sobre aquest conflicte, de vegades també calen imatges com les que es poden veure a l'exposició itinerant “Txetxènia: trenquem el silenci”, impulsada per la Federació Catalana d'ONG i la Lliga pels Drets dels Pobles, i on es poden veure instantànies cedides desinteressadament per fotoperiodistes d'arreu del planeta que han visitat la zona.

La feina de fotoperiodista, però, no és gens fàcil a Txetxènia. Els periodistes estrangers no hi poden entrar si no van acompanyats de militars russos. Una cosa semblant passa amb l'acció de les

ONG. Les poques organitzacions de solidaritat estrangeres que operen a la zona ho fan sempre acompanyades de membres locals per qüestions de seguretat, i la majoria d'ONG russotxetxenes estan amenaçades i molts dels seus membres han estat assassinats o torturats.

De “bandits” a “terroristes”

Darrerament, la propaganda russa ha centrat la seva acció en vendre les activitats dels lluitadors txetxens com a accions de terrorisme islamista, un discurs que ha quallat en molts mitjans de comunicació occidentals. Les ONG, però, consideren que els orígens del conflicte són de caire polític i d'alliberament nacional. No va ser fins després de la primera guerra de Txetxènia, l'any 1996, que el fonamentalisme islàmic va començar a arrelar a la república, i no va ser fins a 1999 que els russos van canviar la denominació de “bandits” per la de “terroristes” per referir-se a la resistència txetxena.

Les xifres de morts a Txetxènia durant els darrers deu anys són molt diferents segons la font: algunes calculen que han mort

250.000 civils, d'altres parlen d'entre 90.000 i 135 000 persones, de les quals 30.000 serien militars i la resta població civil. L'assassinat més massiu de txetxens, però, es va produir durant el govern d'Stalin a la Unió Soviètica: la URSS va deportar el gruix de la població d'aquesta república (496.460 txetxens, el 40% dels quals eren nens) en trens de bestiar al Kazakhstan, a Kirguïzia i a Sibèria, amb l'argument que havien col·laborat amb els nazis. Quasi un terç dels deportats (200.000 persones) van morir durant el viatge.

Una resistència que s'ha manifestat de forma armada o pacífica en episodis violents com el de Nalchik l'octubre de 2005, quan insurgents armats van atacar les comissaries de policia, l'aeroport, i els edificis governamentals de la ciutat, amb un balanç de 130 morts, 44 dels quals eren civils. O el conegut episodi del segrest de l'escola de Beslan, el setembre de 2004: l'operació que el govern rus va fer per alliberar l'escola es va saldar amb 331 morts, 186 dels quals eren nens, i encara no s'ha aclarit l'ús de gas tòxic emprat per les tropes russes.

Idensitats

www.idensitat07.org

☞ **Santi Ezquerro**
/cultura@setmanaridirecta.info/

El certamen biennal Idensitat 07 interrelaciona enguany Calaf, Manresa i Mataró, en un programa de producció que assaja formes de creativitat relacionades amb la intervenció a l'espai públic i la participació social. Fins el 15 de novembre, totes aquelles persones que ho desitgin poden presentar a concurs propostes d'actuació per a aquests entorns, tant en la modalitat de producció de projectes com en la de producció de documentació. El lema proposat en aquesta edició i que ha de funcionar com a punt de partida és “local/visitant”. Ja sigui com a plataforma per a l'arrencada de processos de col·laboració, com a mostra sobre la posada en marxa de pràctiques d'intervenció, o com

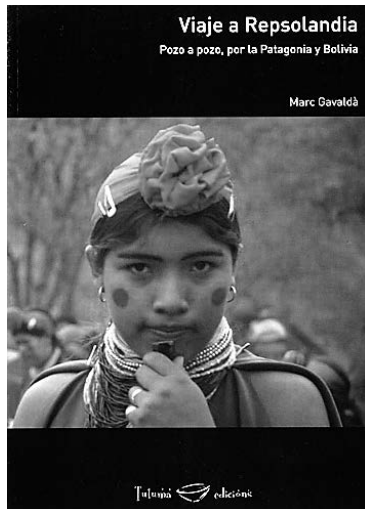
a espai de debat, Idensitat es planteja la necessitat de dinamitzar l'espai públic i esdevenir tant un observatori dels nexes i diferències dels territoris en qüestió, com un laboratori de projectes.

En aquesta quarta edició, en la que se suma la participació de Can Xalant, Centre de Creació i Pensament Contemporani, s'amplia l'oferta de localitzacions de les propostes a l'àmbit de Mataró. Tot plegat es tracta d'una iniciativa, promoguda amb el suport de les administracions de torn que, a part de ressaltar la col·lisió entre la identitat i la densitat com una de les problemàtiques contemporànies més visibles de l'esfera pública, manifesta l'existència i promoció d'un col·lectiu de persones dedicades a desenvolupar les arts i les tècniques relacionades amb la interacció pública.

Més enllà dels filons discursius de moda, la posada en valor de l'espai públic és una constant que implica, a l'hora de la veritat, la intervenció dels moviments socials i de les persones que els habiten. Tot i així, la convivència, i la seva formalització exclusiva a l'espai públic, ha esdevingut un calaix de sastre que s'obre cada cop que apareix la confrontació, esdevenint, en molts casos, motiu de demagogia institucional i, en altres casos, una manera d'obviar la precarietat que s'insereix a l'esfera privada de la vida quotidiana de les persones. És per això que es fa necessari reivindicar la creativitat per desenvolupar arreu espais de llibertat on donar sentit a la identitat en la seva dimensió col·lectiva i personal.

Viatge a les negres entranyes

Blanca Cota

Hi ha viatges de tota mena, però el que narra Marc Gavalà al llibre *Viatge a Repsolandia* (Tutuma Edicions, Barcelona, 2006) és singular i impactant, com ho són els impactes del petroli detallats a cada capítol. Perquè Repsolandia, un país que no apareix als mapes però sí sobre el territori, és l'eix del viatge d'una família que vol conèixer el que amaga el negre combustible que consumim amb voracitat.

Un viatge que s'inicia a la petroquímica de Tarragona al perímetre de la qual l'autor va néixer recordant accidents sinistres de la indústria petrolera a l'Estat espanyol, com el del Prestige i las flames de la refineria de Puertollano. En canvi, a Canàries i Extremadura, moviments ciutadans es mobilitzen el 2006, para parar els peus a nous projectes de Repsol.

A Buenos Aires, es visualitza com el despeniment d'YPF, la insigne companyia estatal, va deixar marca

en els seus ciutadans i la seva economia, encara que Repsol, sentint-se el blanc del descontentament popular, aguditza la seva imatge corporativa amb trets nacionalistes.

El viatge continua per les desolades carreteres del Sud, on Repsol ordenà reprimir els seus propis treballadors. A poblacions com Caleta Olivia, Pico Truncado i Las Heras els reclams obrers foren empresonats.

A Neuquén, la província en la que Repsol té una aliança estratègica amb el seu governador, les comunitats maputxes s'enfronten a una nociva invasió territorial que deteriora les seves possibilitats de viure i reproduir-se.

Seguint la serralada, a Mendoza Repsol perdé un judici contra una ONG local. Les pretensions de extreure petroli d'un important aiguamoll han estat, pel moment, postergades.

Però és a Bolívia, on els interessos petrolers topen més que mai

amb la força d'unes demandes populars que giren al voltant de la nacionalització dels hidrocarburs. L'autor reconstrueix els episodis de la primera i segona guerra del gas (2003 i 2005), despuntant també els entrellats legals en els que Repsol s'ha empantanegat i el paper d'Evo Morales com a nou president.

A més, existeixen resistències locals, com els guaranis de Tentayapi, o la d'una família sencera devorada per les flames d'un pou de Repsol a l'Amazònia, que aporten arguments que van més enllà de recuperar les empreses petroleres privatitzades sinó que plantegen la transició cap a un model de vida postpetrolier. Precisament, els mecanismes per a trencar amb la petrodependència són descrits al darrer capítol, com exemples d'una diversitat d'estratègies, encara en germinació, que els moviments socials adopten per a parlar els peus al gran avanç petrolier i preparar una retirada a temps d'aquest model energètic ja caducat.

ABÚS A Can Pistras

(Ariadna Records)
ROCK D'AUTOR

L'inclassificable músic de Barcelona ha aconseguit finalment editar el seu tercer disc, després de trencar amb la discogràfica DiscMedi. La portada d'estètica tètricament infantil enganya: A Can Pistras inclou una dotzena de cançons dedicades a les coses que s'acaben, amb títols tan eloqüents com "Precipici avall" o "Davant del cementiri", i que aprofundeixen en la vena malaltissa d'Abús, potser sernse arribar a ser tan fosc com els seus primers discos, però Déu n'hi do. Referents? El rock més

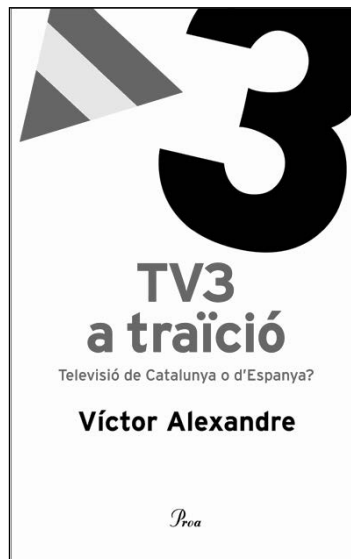
bastard de Neil Young, Nick Cave o Tom Waits, tot i que s'emmiralla de manera evident en tota la generació postpunk nordamericana dels anys 90, amb Nirvana i Pearl Jam al capdavant. A Can Pistras ha estat enregistrat als estudis d'Enric Carbonell i Xavi 'Cholbi' (Inadaptats) a Torelló, una masia on Abús ha aconseguit una sonoritat crua i directa, un rock estripat amb unes lletres introspectives que sovint queden voluntàriament eclipsades per la distorsió. Cançons fosques per un futur fosc. R.P.

Albert Pla Vida y milagros (Sony / BMG-Ariola) Cançó d'autor

Senze que serveixi de precedent en aquestes pàgines, un disc editat per una multinacional: el primer que hem ressenyat amb aquesta particularitat, obra de probablement un dels comptats artistes amb qui podem justificar una excepció d'aquest estil: Albert Pla. Enregistrat en directe als estudis Music Lan d'Avinyonet de Puigventós, el CD i DVD *Vida y milagros* és una revisitació de les cançons més significatives de Pla durant la seva etapa, precisament, multinacional. La que li ha suposat la censura de cançons com "La dejo o no la dejo" —aquí feliçment revisitada— i que també ha deixat perles com el disc on musica

poemes de Pepe Sales —aquí recupera "Mi camello". Acompanyat per uns músics d'autèntic luxe —Tino di Geraldo a la bateria, Carles Benavent al baix, Jorge Pardo als vents, Judith Farrés a les veus, Diego Cortés a la guitarra espanyola i Quimi Portet a la guitarra elèctrica—, Pla reivindica el seu caràcter més suburbial reinventant clàssics com la versió de Lou Reed "El lado más bestia de la vida", i posant com a colofó final un "Pipi" —únic tema en català— cantat sobre la guitarra estratosfèrica de Jordi Busquets (Sapo). Quinze cançons imprescindibles executades amb la brillantor i la solvència que el caracteritza. R.P.

Tv3 a traició. Televisió de Catalunya o d'Espanya?

Edicions Proa | Col·lecció "Debat", núm. 27 | 304 pàgines

Víctor Alexandre sempre té la llengua esmolada a l'hora d'explicar amb tots els ets i uts i sense mitges tintes els temes més candents de l'actualitat del país. El darrer dard enverinat va dirigit ni més ni menys que contra 'La nostra'. L'espanyolització de Televisió de Catalunya és l'eix d'aquest *TV3 a Traició*, que manlleua el nom del programa *Sis a traició*, produït pel holding Gestmusic. Una productora encapçalada pels 'extrínscos' Josep Maria Mainat i Toni Cruz, que darrerament, per les seves filies amb el PSC, s'ha obert camí a la Corporació Catalana de

Ràdio i Televisió (CCRTV). Un llibre que, segons l'autor, preten despuntar el missatge sublimar que TV3 amaga darrere de noms, paraules, frases, enuncisats i conceptes aparentment innocents. Perquè obrir telenotícies parlant de crims escabrosos a Burgos i ignorar sistemàticament les informacions sobre els moviments socials de Catalunya Nord? Algú coneix alguna televisió del món que tingui un corresponsal no parli ni la llengua pròpia de la cadena que li paga el sou ni tampoc la del país on desenvolupa la seva activitat? Això és TV3. 'Catalonia is diferent'. R.P.

Un mar dins del calaix

Espai Brossa
Barcelona
Direcció: Teresa Vilardell
Dramatúrgia: Pep Paré
Escenografia: Perejaume
Fins el 8 d'octubre

Aquesta obra —que ja va ser representada el 2003, en els actes d'homenatge a Joaquim Ruyra organitzats per l'Institut d'Estudis Catalans— s'endinsa en la prosa de Joaquim Ruyra en la profunditat d'una llengua que crea una realitat independent i coherent amb la precisió d'un gran autor. Ruyra, tanmateix se'n manifesta com el gran constructor de petites escenes de vida. Ruyra és també l'assoliment de l'equilibri enmig de les aigües d'un mar a voltes embravides i a voltes propícies a les emocions i contencions clàssiques.

Una sola actriu damunt l'escenari, Fina Rius, però que l'omple gràcies a la prosa poètica de l'autor.

Joaquim Ruyra és definitivament un dels principals constructors de la prosa catalana contemporània.

RECOMANEM

ESCOLA DE MAULETS

Aquest cap de setmana Maulets organitza l'Escola Nacional de Formació, prevista pels dies 22 i 23 de setembre. Les jornades tindran lloc a Alcàsser (Horta Sud) i s'hi impartiran diversos tallers, com el de pancartes (previst per a divendres 22 a les 20 h) o el de Resistència Urbana de dissabte a les 10 del matí. També hi haurà diverses xerrades, com la l'educació com a motor de transformació social. El preu per als dos dies, incloent-hi els àpats i l'allotjament, és de 18 euros. Cal confirmar assistència a hortasud1707@hotmail.com

FESTES A ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Del 20 al 24 de setembre. De nou, festes majors, i populars. A Esplugues ja és el tercer any que aposten per la festa com a motor d'unió entre persones, que tenen com a punt de partida la creació d'espais col·lectius emergits del mateix veïnat. Com afirmen al seu text de presentació, "en aquests dies de festa no ens ve de gust demanar permís, ni consentiment a aquells que ens administren la vida en benefici propi, als que cínicament ens parlen de civisme, als que converteixen equipaments en comissaries". Hi haurà cercavila, el grup At-Versaris i concurs de menjadors de mongetes amb seques. El programa complet de les festes el podeu trobar a www.entrebastidors.info i www.festamajordesplugues.org.

DIJOUS 21**Concert REUS**

Concert d'Akím El Sikameya (aràbic-andalusí) d'Algèria i Makumba Beat (percussió i dansa africana) format per músics d'Aragó i Senegal, dins la sisena edició del festival ArReus'06. Entrada gratuïta.

21 h La Palma c/ Ample-Pg. Mata

Passi de vídeo BARCELONA

Passi del documental *Los hijos de Pinochet* (*Volver a vernos*). 2,70 euros.

21 h Filmoteca Avda. Sarrià, 33

Passi de vídeo GIRONA

Passi de *Workingman's death* (V.O.), un retrat de la dura realitat quotidiana de cinc col·lectius de treballadors manuals.

22:30 h Cinemes Truffaut c/ Portal Nou, 7

DIVENDRES 22**Xerrada BARCELONA**

Xerrada-debat "La situació al Pròxim Orient avui". Hi intervindran:

Joan Roura (corresponsal de TV3 al Líban durant la guerra), una activista iraquiana contra l'ocupació i representants de les comunitats palestina i libanesa a Catalunya.

Organitza: Plataforma Aturem la Guerra.

19:30 h Sala d'actes de la CONC Via Laietana, 16

EL PRAT DE LLOBREGAT

Concert amb Skatakak, Igitia, Piarre i Akungarik. Dins dels actes de les XI Festajades Alternatives

22.30 h. Recinte firal del pol·lignon Sagnier.

Passi de vídeo CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Projecció de la pel·lícula *El taxista ful*, debat amb l'actor protagonista, Pepe Rovira, i membres del col·lectiu Dinero Gratis.

19 h CSO La Banka Rota c/ Rubió i Ors, 103

DISSABTE 23**Passi de vídeo BALAGUER**

Passi de *Testimonios de Faluya*, una pel·lícula de Hamodi Jasim (54 minuts). Seguit d'una xerrada-col·loqui amb David Couso, germà del periodista José Couso assassinat pels americans a Bagdad, i Mertxe París, autora del llibre *Mentre l'Iraq dormia*. Modera Gerard Pifarré de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina i del Col·lectiu A les Trinxeres.

18:30 h Sala d'actes de l'Ajuntament

Concert CALAFELL

Concert del Correllengua, amb ATK, Pirat's Sound Sistema, Skatacrak i Black Sheep. Organitza l'AJC (Assemblea de Joves de Calafell)

22 h Plaça del Mercat

Concert CALDETES

Concert de Festa Major amb La Troba Kung Fú.

23 h Envelat

EL PRAT DE LLOBREGAT

Concert amb Autorretrete, Siroko, Afganistan Ye-Yes, Brutal Thin i Arpaviejas. Dins dels actes de les XI Festajades Alternatives

22.30 h. Recinte firal del pol·lignon Sagnier.

Concert REUS

Concert d'Amparanoia (mestissatge)

23 h Plaça de la Llibertat

Concerts TARRAGONA

Festival de música reggae i ska de Tarragona, a càrrec d'Oli (Guinea), Rashid (Ghana), Leroy (Grenada) i Yoanan i Miguel (Barcelona), totes acompanyades de la *backin band* Jamdowners (Tarragona). En acabat, ska i rocksteady amb els Pepper Pots (Girona) i la *sound system* de THC reggae (Tarragona).

23:30 h Parc de les Granotes

DIUMENGE 24**REUS**

Els camins de l'aigua. Sortida a la recerca i localització de fonts naturals a la regió nord-est de les Muntanyes de Prades, on s'hi troben una gran proliferació de topònims interessants.

Excursió de dia sencer i amb els guies Joan Pallisé i Blasi Caballé.

Inscripcions al: 977 342 604 o bé secretaria@gepec.org

TARRAGONA

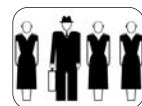
Excursió a la Portella de la Serra de Vandellòs amb el guia Benjamí Íñiguez. Dificultat alta.

Inscripcions al 699 564 518 o bé gata@tinet.cat

DIMARTS 26**Passi de vídeo BARCELONA**

Passi del film *El pico de las viudas*, de John Irving. Presentada per Mercè Coll. L'acte s'inscriu en el 16è Cicle de Cinema de Dones. Gratuït.

21 h Casa Elizalde c/ València, 302

SORTIM DE CASA**DIVENDRES 22**

19:30 h Casal Jove de la Guineueta
Plaça Ca n'Ensenya s/n

Reunió de l'Assemblea per l'Habitatge Digne.

DISSABTE 23

21 h Plaça del Dipòsit Bellpuig

Pel tercer Correllengua es farà una caminada popular nocturna, seguida per una llangonissada a preus populars. A les 23 hores: Concert amb els grups Safanòria, Cercavins, Descarats, La Màquina de Touring, i actuació de grallers i diables (concert gratuït).

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

NO OBLIDEU...

A la pàgina web de la CNT

hi podeu seguir fil per randa la vaga dels treballadors i treballadores de Mercadona pel respecte als seus drets laborals

Ho TROBAREU A:

WWW.CNT.ES/MERCACOSO

La indirecta

L'ENTREVISTA // DR. JORDI FORÉS COLOMER

“Cada malalt necessita un tractament individualitzat”

“L'homeopatia intenta buscar la causa de la malaltia, tractar l'arrel del problema i així els símptomes que ens presenta el pacient van desapareixent de manera progressiva”

Mariona Ortiz
/opinio@setmanaridirecta.info/

És llicenciat en Medicina però la llista de títols i especialitzacions en homeopatia i altres medicines naturals és llarga. Ens rep a la seva consulta, un lloc càlid que té poc a veure amb el típic despatx de metge on fa de mal estar. L'essència del que explica no sona gens estrany, ho diu l'OMS: es considera que una persona té salut quan aconsegueix un benestar físic, psíquic i social.

Explica'ns què és l'homeopatia?
L'homeopatia és un tipus de medicina, realitzada per metges homeòpates, que consisteix en la utilització d'unes substàncies naturals, plantes, animals o minerals (com tots els medicaments) però en unes dosis infinitesimals, que el que fan és estimular el propi organisme perquè produeixi les substàncies necessàries per curar-se.

El nom d'“homeopatia” ve del grec i vol dir “semblant” (curar les malalties a través dels medicaments semblants). En canvi, la medicina convencional o al·lopàtica (“alos” en grec vol dir “contrari”) tracta a través de contraris: per a una infecció donem un anti-infecció, per a un mal d'estómac un antiàcid, per a una depressió un antidepressiu. Nosaltres intentem buscar la causa de la malaltia, tractar l'arrel del problema i així els símptomes que ens presenta el pacient van desapareixent de manera progressiva.

Quina és la principal diferència amb la medicina convencional?
Nosaltres tenim en compte tota la persona i els tractaments són individualitzats i, per tant, diferents per a dues persones encara que pateixin la mateixa malaltia. A nosaltres ens interessa l'individu: com pensa, els problemes que té a nivell físic, com reacciona, quins problemes té al seu entorn... i només d'aquesta manera pots escollir quin és el millor medicament que necessita la persona. No estem tractant fets, ni cors, ni bronquitis en general, amb els mateixos medicaments i amb una sèrie de criteris que ja hi ha establerts. Aquesta és la gran diferència entre l'homeopatia i la medicina convencional.
Es poden combinar l'homeopatia i la medicina convencional?
A vegades diuen que si fas una medicina no pots fer l'altra però això és totalment fals, pots utilitzar les dues, encara que a la majoria de les nostres consultes ens quedem bàsicament amb un tractament homeopàtic i només de manera puntual ens ajudem amb

El dr. Jordi Forés a la seva consulta de Barcelona

la medicina convencional. Un gran avantatge que té l'homeopatia respecte a la medicina convencional és que està exempta d'efectes secundaris. Per això, quan ens enfrontem a un pacient amb una patologia, si veiem que es pot curar amb un medicament homeopàtic li donarem aquest. Ara bé, hi ha malalties que per definició no es tracten amb homeopatia, com poden ser el càncer o la sida. Nosaltres les podem alleugerir però hem d'utilitzar medicina convencional. És clar, l'homeopatia no és totpoderosa però és que no hi ha cap medicina que ho sigui.

Per què creus que molta gent desprestigia l'homeopatia?
Cada vegada són més els metges que li donen suport, sempre i quan sigui un metge qui la practiqui. Hi ha universitats com la de Saragossa, que està fent un màster universitari, la de Valladolid o la de Sevilla, que ofereixen als estudiants d'últim curs de medicina poder conèixer l'homeopatia. De fet, a finals de novembre, el Col·legi de Metges de Barcelona organitza unes conferències a la seva seu sobre els mètodes científics i els experiments que s'estan fent en homeopatia, a les quals estan convidats tots els detractors per poder rebatre aquest tipus d'estudis. El que passa és que la majoria de detractors ni hi assistiran ni en volen saber res. Jo crec que per criticar l'homeopatia abans l'haurien de conèixer a fons. No conec cap metge que hagi estudiat l'homeopatia a fons i que la rebutgi. Podem discutir si és més o menys eficaç en una depressió o en una altra malaltia en concret, però mai podrà dir que no serveix de res.

L'evidència són els pacients que es curen cada dia. Jo crec que l'actitud de molts metges davant l'homeopatia és una actitud de por davant d'una cosa que desconeixen. El metge totpoderós que ho sap tot, davant un pacient que li diu que pren homeopatia, en comptes de tenir una actitud humil de dir “desconec aquest tipus de medicina” diuen “ni se li acudeixi prendre aquest tipus de medicaments, això és una enganyifa”.

Un gran avantatge que té l'homeopatia respecte a la medicina convencional és que està exempta d'efectes secundaris

També s'argumenta que el que funciona és l'efecte placebo...
En altres països els medicaments homeopàtics estan reconeguts i dispensats per la Seguretat Social, per exemple França i Andorra. I no perquè siguin placebo sinó perquè saben que realment tenen un efecte beneficiós que ajuda molts pacients i que realment els cura. A vegades ens diuen que curem per placebo i ens comparen amb els bruixots, no? És l'únic argument que tenen per rebatre una cosa que desconeixen. No és així de cap de les

maneres, però jo, quan m'ho diuen, responc que si nosaltres poguéssim curar per placebo potser seria bo ensenyar a tots els metges a curar amb aquest mètode, i no amb antibiòtics i cortisones i medicaments tan agressius. Si reconeixen que hi ha una curació però no saben com hi arribem, l'ideal seria primer poder estudiar aquesta medicina, i llavors poder rebatre-la, però no rebatre-la perquè sí.

Es va publicar un article a la revista científica Lancet que deia més o menys això, que l'homeopatia era poc més que un placebo... Què contestaries?

Va ser un article auspiciat pel Govern suís, que van contractar uns investigadors per fer un estudi sobre l'homeopatia, i de 150 estudis clínics que havien fet diferents països sobre l'homeopatia en van escollir una trentena. Els altres els van rebutjar. Per què? Segurament perquè els resultats haurien estat diferents. Immediatament després de sortir aquest article, el Govern suís va treure del seu sistema sanitari els medicaments homeopàtics que eren reborsats per la Seguretat Social. Darrera d'aquest article no sabem si hi havia més connotacions polítiques que una altra cosa... Aquests articles en contra de l'homeopatia surten de forma cíclica i serveixen de base per a les crítiques.

En canvi, els articles científics i els estudis que s'han fet a favor, no surten. Perquè no interessen, perquè estem en un món de globalització, on prima més una empresa farmacèutica important que no pas l'homeopatia que no representa ni el 0,5 % de la indústria farmacèutica a Europa.

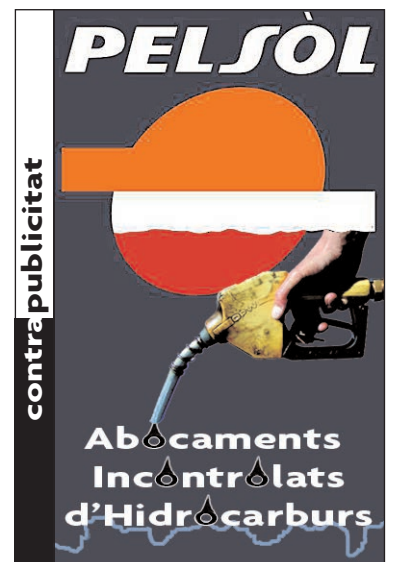
Ciència

Ricard Vilaregut
/opinio@setmanaridirecta.info/

Una de les assignatures pendents del moviment que, d'ençà de Seattle, es diu «Per Una Altra Globalització» —entre d'altres noms— és la d'incorporar, als seus anhel, lluites i fracassos, els sectors més exclosos de la societat: immigrants i aturats entre tants d'altres. No en va, els estudis que s'han fet sobre el perfil dels militants que han dotat de contingut teòric i pràctic a l'anomenat moviment indiquen que la majoria són joves de menys de 30 anys i, d'aquests, un 70% són universitaris. Encara que la utopia sigui un valor a l'alça —sens dubte que necessari i a preservar— i el realisme ho sigui a la baixa, som el que som i venim d'on venim. I és per això que cal felicitar els organitzadors del seminari Per a qui fem

La majoria són joves de menys de 30 anys, i d'aquests, un 70% són universitaris

ciència i tecnologia? Conseqüències al Nord i al Sud, previst pel 7 d'octubre a l'Escola Universitària d'Enginyeria Tècnica Industrial de Terrassa (per inscripcions escriure a formacio@debtwatch.org). Durant tot un dia es vol formar sobre la investigació tecnològica lligada als interessos dels grans centres de poder —els de sempre i els nous— i reflexionar sobre el que probablement serà el gran repte del segle XXI: el control social sobre el per què (per quin ús i finalitat) i el per a qui (distribució i en quines condicions) del nou coneixement que es vagi generant. Sense renunciar a aprovar assignatures pendents —encara que sigui a la repesca i, si molt m'apureu, fins i tot copiant— s'ha d'incidir també en el camp de la massa sovint trista, bruta i dissortada ciència.

contra publicitat